

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	Inhoud	Bladzijde
	I Mededelingen	
	Hof van Justitie	
	HOF VAN JUSTITIE	
2002/C 118/01	Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 12 maart 2002 in zaak C-160/98 (verzoek van de Giudice di pace di Genova om een prejudiciële beslissing): Eridania SpA tegen Azienda Agricola San Luca di Rumagnoli Viannj („Suiker — Prijsregeling — Verkoopseizoen 1997/1998 — Regionalisatie — Gebieden met tekort — Indeling van Italië — Geldigheid van verordeningen (EG) nrs. 1188/97 en (EEG) 1785/81”) ..	1
2002/C 118/02	Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 14 maart 2002 in zaak C-340/98: Italiaanse Republiek tegen Raad van de Europese Unie („Suiker — Prijsregeling — Verkoopseizoen 1998/1999 — Regionalisatie — Gebieden zonder tekort — Indeling van Italië — Geldigheid van verordeningen (EG) nrs. 1360/98 en 1361/98”)	2
2002/C 118/03	Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 19 maart 2002 in zaak C-426/98: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek („Niet-nakoming — Richtlijn 69/335/EEG — Indirecte belastingen op het bijeenbrengen van kapitaal — Bijzondere bijdragen opgelegd bij oprichting van naamloze vennootschappen en vennootschappen met beperkte aansprakelijkheid, publicatie en wijziging van hun statuten alsmede vermeerdering van hun vennootschappelijk kapitaal”)	2
2002/C 118/04	Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 21 maart 2002 in zaak C-130/99: Koninkrijk Spanje tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen („EOGFL — Goedkeuring van rekeningen — Begrotingsjaren 1995 en 1996”)	3

2002/C 118/05	Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 14 maart 2002 in zaak C-132/99: Koninkrijk der Nederlanden tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen („EOGFL — Goedkeuring van rekeningen — Begrotingsjaar 1995 — Productiesteun voor hennep”)	3
2002/C 118/06	Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 21 maart 2002 in zaak C-298/99: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek („Niet-nakoming — Richtlijn 85/384/EEG — Onderlinge erkenning van titels op gebied van architectuur — Toegang tot beroep van architect — Artikel 59 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 49 EG)”)	4
2002/C 118/07	Arrest van het Hof van 19 maart 2002 in gevoegde zaken C-393/99 en C-394/99 (verzoek van de Arbeidsrechtbank te Doornik om een prejudiciële beslissing): Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen (RSVZ) tegen Claude Hervein, Hervillier SA (C-393/99), Guy Lorthiois, Comtexbel SA (C-394/99) („Vrij verkeer van werknemers en vrijheid van vestiging — Sociale zekerheid — Vaststelling van toe te passen wetgeving — Personen die gelijktijdig werkzaamheden in loondienst en werkzaamheden anders dan in loondienst uitoefenen op grondgebied van verschillende lidstaten — Toepassing van socialezekerheidswetgeving van elk van deze lidstaten — Geldigheid van artikel 14 quater, lid 1, sub b, thans artikel 14 quater, sub b, en van bijlage VII bij verordening (EEG) nr. 1408/71”)	5
2002/C 118/08	Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 21 maart 2002 in zaak C-451/99 (verzoek van het Handelsgericht Wien om een prejudiciële beslissing): Cura Anlagen GmbH tegen Auto Service Leasing GmbH (ASL) („Autoverhuur — Verbod om in een lidstaat een in een andere lidstaat geregistreerd voertuig langer dan gedurende een bepaalde termijn te gebruiken — Verplichting het voertuig in de lidstaat van gebruik te laten registreren en er een op het brandstofverbruik gebaseerde belasting te betalen — Verplichting het voertuig te verzekeren bij een in de lidstaat van gebruik erkende verzekeraar — Verplichte technische controle — Beperkingen op het vrij verrichten van diensten — Rechtvaardigingsgronden”)	6
2002/C 118/09	Arrest van het Hof van 19 maart 2002 in zaak C-476/99 (verzoek van de Centrale Raad van Beroep om een prejudiciële beslissing): H. Lommers tegen Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij („Sociale politiek — Gelijke behandeling van mannelijke en vrouwelijke werknemers — Afwijkingen — Maatregelen ter bevordering van gelijke kansen voor mannen en vrouwen — Ministerie dat gesubsidieerde kinderopvangplaatsen ter beschikking van personeel stelt — Plaatsen uitsluitend voorbehouden aan kinderen van vrouwelijke werknemers, tenzij zich door werkgever te beoordelen noodgeval voordoet”)	7
2002/C 118/10	Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 7 maart 2002 in zaak C-10/00: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek („Niet-nakoming — Eigen middelen van de Gemeenschappen — Invoer van goederen afkomstig uit derde landen en bestemd voor San Marino”)	8

2002/C 118/11	Arrest van het Hof van 19 maart 2002 in zaak C-13/00: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Ierland („Niet-nakoming — Niet-toetreding, binnen gestelde termijn, tot Berner Conventie voor de bescherming van werken van letterkunde en kunst (Akte van Parijs van 24 juli 1971) — Niet-nakoming van verplichtingen die voortvloeien uit artikel 228, lid 7, EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 300, lid 7, EG), juncto artikel 5, van Protocol 28 bij EER-Overeenkomst”)	8
2002/C 118/12	Arrest van het Hof van 12 maart 2002 in de gevoegde zaken C-27/00 en C-122/00 [verzoek van de High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office) (C-27/00), en van de High Court (C-122/00) om een prejudiciële beslissing]: The Queen tegen Secretary of State for the Environment, Transport and the Regions, ex parte: Omega Air Ltd (C-27/00), en tussen Omega Air Ltd, Aero Engines Ireland Ltd, Omega Aviation Services Ltd en Irish Aviation Authority (C-122/00) („Verordening (EG) nr. 925/1999 — Geluidsemissies van vliegtuigen — Verbod van vliegtuigen die zijn ‚gehermotoriseerd‘ met motor waarvan omloopverhouding minder dan 3 bedraagt — Geldigheid”)	9
2002/C 118/13	Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 21 maart 2002 in zaak C-36/00: Koninkrijk Spanje tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen („Staatssteun — Verordening (EG) nr. 1013/97 — Steun aan openbare scheepswerven — Verenigbaarverklaring van steun aan Spaanse openbare scheepswerven — Niet-nakoming van voorwaarden — Terugvordering”)	10
2002/C 118/14	Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 14 maart 2002 in zaak C-161/00: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland („Niet-nakoming — Richtlijn 91/676/EEG — Verontreiniging — Bescherming van water — Nitraten”)	10
2002/C 118/15	Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 12 maart 2002 in zaak C-168/00 (verzoek van het Landesgericht Linz om een prejudiciële beslissing): Simone Leitner tegen TUI Deutschland GmbH & Co. KG („Richtlijn 90/314/EEG — Pakketreizen, vakantiepakketten en rondreis pakketten — Vergoeding van immateriële schade”)	11
2002/C 118/16	Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 15 januari 2002 in zaak C-171/00 P: Alain Libéros tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen („Hogere voorziening — Mogelijkheid voor de rechter-rapporteur van het Gerecht om uitspraak te doen als alleensprekende rechter — Tijdelijk functionaris — Indeling in rang — Beroepservaring”)	11
2002/C 118/17	Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 21 maart 2002 in zaak C-174/00 (verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden om een prejudiciële beslissing): Kennemer Golf & Country Club tegen Staatssecretaris van Financiën („Zesde BTW-richtlijn — Artikel 13, A, lid 1, sub m — Vrijgestelde handelingen — Diensten in verband met sportbeoefening — Instelling zonder winstoogmerk”)	12
2002/C 118/18	Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 19 maart 2002 in zaak C-224/00: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek („Niet-nakoming — Artikel 6 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 12 EG) — Gedifferentieerde behandeling van overtreders van wegcode naar gelang van plaats van inschrijving van voertuig — Evenredigheid”)	12

2002/C 118/19	Arrest van het Hof van 19 februari 2002 in zaak C-256/00 (verzoek van het Hof van Beroep te Brussel om een prejudiciële beslissing): SA Besix NV tegen Wasserreinigungsbau Alfred Kretzschmar GmbH & Co. KG (WABAG), Planungs- und Forschungsgesellschaft Dipl. Ing. W. Kretzschmar GmbH & Co. KG (Plafog) („Executieverdrag — Artikel 5, sub 1 — Bevoegdheid ten aanzien van verbintenissen uit overeenkomst — Plaats van uitvoering van verbintenis uit overeenkomst — Verbintenis om niet te doen, van toepassing zonder geografische beperking — Verbintenis van twee ondernemingen om geen verbintenis met andere partner aan te gaan in kader van openbare aanbesteding — Toepassing van artikel 2”)	13
2002/C 118/20	Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 21 maart 2002 in zaak C-267/00 [verzoek van de High Court of Justice (England & Wales), Queen’s Bench Division (Crown Office) om een prejudiciële beslissing]: Commissioners of Customs & Excise tegen Zoological Society of London („Zesde BTW-richtlijn — Artikel 13, A, lid 2, sub a, tweede streepje — Vrijgestelde handelingen — Op vrijwillige basis beheerde en bestuurd instellingen”)	13
2002/C 118/21	Arrest van het Hof (Derde kamer) van 19 maart 2002 in zaak C-268/00: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk der Nederlanden („Niet-nakoming — Kwaliteit van zwemwater — Inadequate toepassing van richtlijn 76/160/EEG”) ...	14
2002/C 118/22	Arrest van het Hof (Vierde kamer) van 7 maart 2002 in zaak C-365/00: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek („Niet-nakoming — Richtlijn 76/768/EEG — Nationaal voorschrift betreffende verplichte vermeldingen op verpakking van cosmetische producten — Natuurlijke of kunstmatige oorsprong van essences van parfums of aroma’s in cosmetische producten”)	15
2002/C 118/23	Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 7 maart 2002 in zaak C-29/01: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje („Niet-nakoming — Niet-omzetting van richtlijn 96/61/EG”)	15
2002/C 118/24	Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 7 maart 2002 in zaak C-39/01: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland („Niet-nakoming- Niet-omzetting van richtlijn 96/61/EG”)	16
2002/C 118/25	Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 7 maart 2002 in zaak C-64/01: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek („Niet-nakoming — Niet-omzetting van richtlijn 96/61/EG”)	16
2002/C 118/26	Beschikking van de president van het Hof van 14 december 2001 in zaak C-404/01 P(R): Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Euroalliales e.a. („Hogere voorziening — Beschikking van president van Gerecht in eerste aanleg in kort geding — Dumping — Beschikking tot afsluiting van heronderzoek van maatregelen die ten einde lopen — Spoedeisendheid — Geldelijke schade — Onzekerheid rond latere vergoeding in kader van schadevergoedingsactie”)	17

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
2002/C 118/27	Zaak C-69/02: Verzoek van het Tribunal de paix de Luxembourg van 28 februari 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen T. Reichling en L. Wampach, in tegenwoordigheid van Etablissement d'assurances contre la vieillesse et l'invalidité	17
2002/C 118/28	Zaak C-77/02: Verzoek van het Verwaltungsgericht Sigmaringen van 10 december 2001 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Erika Steinicke en Bundesanstalt für Arbeit	18
2002/C 118/29	Zaak C-83/02: Beroep, op 12 maart 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek	18
2002/C 118/30	Zaak C-92/02: Verzoek van de Arbeidsrechtbank van het Arrondissement Tongeren van 11 maart 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Nina Kristiansen tegen Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening	18
2002/C 118/31	Zaak C-99/02: Beroep, op 15 maart 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek	19
2002/C 118/32	Zaak C-101/02: Beroep, op 19 maart 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek	20
2002/C 118/33	Zaak C-103/02: Beroep, op 20 maart 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek	20
GERECHT VAN EERSTE AANLEG		
2002/C 118/34	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 7 februari 2002 in zaak T-187/94: Theresia Rudolph tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen („Beroep tot schadevergoeding — Niet-contractuele aansprakelijkheid — Melk — Extra heffing — Referentiehoeveelheid — Verordening (EG) nr. 2187/93 — Vergoeding van producenten — Stuiting van verjaring”)	22
2002/C 118/35	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 7 februari 2002 in zaak T-199/94: Hans-Walter Gosch tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen („Beroep tot schadevergoeding — Niet-contractuele aansprakelijkheid — Melk — Extra heffing — Referentiehoeveelheid — Producent die verbintenis tot niet-levering is aangegaan — Niet-hervatting van productie na afloop van verbintenis”)	22
2002/C 118/36	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 7 februari 2002 in zaak T-201/94: Erwin Kustermann tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen („Beroep tot schadevergoeding — Niet-contractuele aansprakelijkheid — Melk — Extra heffing — Referentiehoeveelheid — Verordening (EG) nr. 2187/93 — Vergoeding van producenten — Stuiting van verjaring”)	23

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
2002/C 118/37	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 7 februari 2002 in zaak T-261/94: Bernhard Schulte tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen („Beroep tot schadevergoeding — Niet-contractuele aansprakelijkheid — Melk — Extra heffing — Referentiehoeveelheid — Verordening (EG) nr. 2187/93 — Vergoeding van producenten — Handeling van nationale autoriteiten — Verjaring”)	23
2002/C 118/38	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 7 februari 2002 in zaak T-193/00: Bernard Felix tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Ambtenaren — Algemeen vergelijkend onderzoek — Mondeling examen — Niet-plaatsing op reservelijst — Stabiliteit van samenstelling van jury — Talenkennis)	24
2002/C 118/39	Beschikking van de president van het Gerecht van eerste aanleg van 19 december 2001 in zaken T-195/01 R en T-207/01 R, regering van Gibraltar tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Kort geding — Steunmaatregelen van staten — Besluit tot inleiding van formele onderzoeksprocedure — Ontvankelijkheid — Fumus boni juris — Spoedeisendheid — Geen — Belangenafweging)	24
2002/C 118/40	Zaak T-21/02: Beroep, op 25 januari 2002 ingesteld door Giuseppe Atzeni en anderen tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	25
2002/C 118/41	Zaak T-25/02: Beroep, op 7 februari 2002 ingesteld door Michel Sautelet tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	25
2002/C 118/42	Zaak T-27/02: Beroep, op 4 februari 2002 ingesteld door Kronofrance SA tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	26
2002/C 118/43	Zaak T-29/02: Beroep, op 13 februari 2002 ingesteld door SA Global Electronic Finance Management tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	27
2002/C 118/44	Zaak T-53/02: Beroep, op 22 februari 2002 ingesteld door Ricosmos B.V. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	27
2002/C 118/45	Zaak T-69/02: Beroep, op 12 maart 2002 ingesteld door Organización de Productores de Túnidos Congelados tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	28
2002/C 118/46	Zaak T-77/02: Beroep, op 18 maart 2002 ingesteld door Schneider Electric S.A. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	29
2002/C 118/47	Zaak T-83/02: Beroep, op 20 maart 2002 ingesteld door Jan Pflugradt tegen Europese Centrale Bank	30

I

(Mededelingen)

HOF VAN JUSTITIE

HOF VAN JUSTITIE

ARREST VAN HET HOF

(Zesde kamer)

van 12 maart 2002

in zaak C-160/98 (verzoek van de Giudice di pace di Genova om een prejudiciële beslissing): Eridania SpA tegen Azienda Agricola San Luca di Rumagnoli Viannj⁽¹⁾

(„Suiker — Prijsregeling — Verkoopseizoen 1997/1998 — Regionalisatie — Gebieden met tekort — Indeling van Italië — Geldigheid van verordeningen (EG) nrs. 1188/97 en (EEG) 1785/81”)

(2002/C 118/01)

(Procestaal: Italiaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-160/98, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EG-Verdrag (thans artikel 234 EG) van de Giudice di pace di Genova (Italië), in het aldaar aanhangige geding tussen Eridania SpA en Azienda Agricola San Luca di Rumagnoli Viannj, om een prejudiciële beslissing over de geldigheid van artikel 1, sub f, van verordening (EG) nr. 1188/97 van de Raad van 25 juni 1997 tot vaststelling voor het verkoopseizoen 1997/1998 van de afgeleide interventieprijsen voor witte suiker, de interventieprijs voor ruwe suiker, de minimumprijzen voor A-suikerbieten en B-suikerbieten, alsmede het bedrag van de vergoeding voor de verevening

van de opslagkosten (PB L 170, blz 3), en van verordening (EEG) nr. 1785/81 van de Raad van 30 juni 1981 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector suiker (PB L 177, blz. 4), zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 1101/95 van de Raad van 24 april 1995 (PB L 110, blz. 1), heeft het Hof (Zesde kamer), samengesteld als volgt: F. Macken, kamerpresident, N. Colneric (rapporteur), C. Gulmann, J.-P. Puissechet en V. Skouris, rechters; advocaat-generaal: J. Mischo; griffier: H. von Holstein, adjunct-griffier, op 12 maart 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

Uit het onderzoek van de gestelde vragen is niet gebleken van feiten of omstandigheden die de geldigheid kunnen aantasten van verordening (EG) nr. 1188/97 van de Raad van 25 juni 1997 tot vaststelling voor het verkoopseizoen 1997/1998 van de afgeleide interventieprijsen voor witte suiker, de interventieprijs voor ruwe suiker, de minimumprijzen voor A-suikerbieten en B-suikerbieten, alsmede het bedrag van de vergoeding voor de verevening van de opslagkosten, en van verordening (EEG) nr. 1785/81 van de Raad van 30 juni 1981 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector suiker, zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 1101/95 van de Raad van 24 april 1995.

⁽¹⁾ PB C 209 van 4.7.1998.

ARREST VAN HET HOF

(Zesde kamer)

van 14 maart 2002

in zaak C-340/98: Italiaanse Republiek tegen Raad van de Europese Unie⁽¹⁾

(„Suiker — Prijsregeling — Verkoopseizoen 1998/1999 — Regionalisatie — Gebieden zonder tekort — Indeling van Italië — Geldigheid van verordeningen (EG) nrs. 1360/98 en 1361/98”)

(2002/C 118/02)

(Procestaal: Italiaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

ARREST VAN HET HOF

(Zesde kamer)

van 19 maart 2002

in zaak C-426/98: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek⁽¹⁾

(„Niet-nakoming — Richtlijn 69/335/EEG — Indirecte belastingen op het bijeenbrengen van kapitaal — Bijzondere bijdragen opgelegd bij oprichting van naamloze vennootschappen en vennootschappen met beperkte aansprakelijkheid, publicatie en wijziging van hun statuten alsmede vermeerdering van hun vennootschappelijk kapitaal”)

(2002/C 118/03)

(Procestaal: Grieks)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-340/98, Italiaanse Republiek (gemachtigden: U. Leanza, bijgestaan door I. M. Braguglia) tegen Raad van de Europese Unie (gemachtigden: J. Carbery, I. Díez Parra en A. Tanca), ondersteund door Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: F. P. Ruggeri), betreffende een beroep tot nietigverklaring van artikel 1 van verordening (EG) nr. 1361/98 van de Raad van 26 juni 1998 tot vaststelling voor het verkoopseizoen 1998/1999 van de afgeleide interventieprijsen voor witte suiker, de interventieprijs voor ruwe suiker, de minimumprijzen voor A-suikerbieten en B-suikerbieten, alsmede het bedrag van de vergoeding voor de verevening van de opslagkosten (PB L 185, blz. 3), voorzover daarin is nagelaten voor alle gebieden van Italië de afgeleide interventieprijs voor witte suiker vast te stellen, waardoor in Italië de interventieprijs voor witte suiker toepasselijk is geworden die is vastgesteld bij artikel 1, lid 2, van verordening (EG) nr. 1360/98 van de Raad van 26 juni 1998 tot vaststelling voor het verkoopseizoen 1998/1999 van bepaalde prijzen in de sector suiker en van de standaardkwaliteit voor suikerbieten (PB L 185, blz. 1), evenals, in voorkomend geval, tot nietigverklaring van artikel 1, lid 2, van verordening nr. 1360/98, voorzover daarbij ook voor Italië de interventieprijs voor witte suiker is vastgesteld, heeft het Hof (Zesde kamer), samengesteld als volgt: F. Macken, kamerpresident, N. Colneric (rapporteur), C. Gulmann, J.-P. Puissochet en J. N. Cunha Rodrigues, rechters; advocaat-generaal: J. Mischo; griffier: H. von Holstein, adjunct-griffier, op 14 maart 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Verwerpt het beroep.
- 2) Verwijst de Italiaanse Republiek in de kosten.
- 3) Verstaat dat de Commissie van de Europese Gemeenschappen haar eigen kosten zal dragen.

⁽¹⁾ PB C 340 van 7.11.1998.

In zaak C-426/98, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: D. Gouloussis) tegen Helleense Republiek (gemachtigde: P. Mylonopoulos), betreffende een verzoek om vast te stellen dat de Helleense Republiek, door bij de oprichting, publicatie en wijziging van de statuten van naamloze vennootschappen en vennootschappen met beperkte aansprakelijkheid alsmede bij de vermeerdering van hun vennootschappelijk kapitaal naast kapitaalrecht andere bijzondere bijdragen over het kapitaal te heffen, de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens het EG-Verdrag en meer in het bijzonder de artikelen 7 en 10 van richtlijn 69/335/EEG van de Raad van 17 juli 1969 betreffende de indirecte belastingen op het bijeenbrengen van kapitaal (PB L 249, blz. 25), zoals gewijzigd bij richtlijn 85/303/EEG van de Raad van 10 juli 1985 (PB L 156, blz. 23), heeft het Hof (Zesde kamer), samengesteld als volgt: N. Colneric, president van de Tweede kamer, waarnemend voor de president van de Zesde kamer, C. Gulmann, J.-P. Puissochet, R. Schintgen (rapporteur) en V. Skouris, rechters; advocaat-generaal: C. Stix-Hackl; griffier: L. Hewlett, administrateur, op 19 maart 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Door bij de oprichting, publicatie en wijziging van de statuten van naamloze vennootschappen en vennootschappen met beperkte aansprakelijkheid alsmede bij de vermeerdering van hun vennootschappelijk kapitaal naast kapitaalrecht andere bijzondere bijdragen over het kapitaal te heffen, is de Helleense Republiek de verplichtingen niet nagekomen die op haar rusten krachtens het EG-Verdrag en meer in het bijzonder de artikelen 7 en 10 van richtlijn 69/335/EEG van de Raad van 17 juli 1969 betreffende de indirecte belastingen op het bijeenbrengen van kapitaal, zoals gewijzigd bij richtlijn 85/303/EEG van de Raad van 10 juli 1985.

2) *De Helleense Republiek wordt verwezen in de kosten.*

(¹) PB C 20 van 23.1.1999.

ARREST VAN HET HOF

(Zesde kamer)

van 21 maart 2002

in zaak C-130/99: Koninkrijk Spanje tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(„EOGFL — Goedkeuring van rekeningen — Begrotingsjaren 1995 en 1996”)

(2002/C 118/04)

(Procestaal: Spaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-130/99, Koninkrijk Spanje (gemachtigde: M. López-Monís Gallego) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: J. Guerra Fernández), betreffende een beroep tot nietigverklaring van beschikking 1999/186/EG van de Commissie van 3 februari 1999 houdende weigering van communautaire financiering voor bepaalde uitgaven van de lidstaten in het kader van het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (EOGFL), afdeling Garantie (PB L 61, blz. 34), en van beschikking 1999/187/EG van de Commissie van 3 februari 1999 betreffende de goedkeuring van de rekeningen die de lidstaten voor het begrotingsjaar 1995 hebben ingediend in verband met de door het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw, afdeling Garantie, gefinancierde uitgaven (PB L 61, blz. 37), voor het gedeelte dat het Koninkrijk Spanje betreft, heeft het Hof (Zesde kamer), samengesteld als volgt: F. Macken (rapporteur), kamerpresident, C. Gulmann, R. Schintgen, V. Skouris en J. N. Cunha Rodrigues, rechters; advocaat-generaal: F. G. Jacobs; griffier: R. Grass, op 21 maart 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1) *Verklaart nietig beschikking 1999/186/EG van de Commissie van 3 februari 1999 houdende weigering van communautaire financiering voor bepaalde uitgaven van de lidstaten in het kader van het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (EOGFL), afdeling Garantie, voorzover daarbij communautaire financiering van de door het Koninkrijk Spanje vóór 12 maart 1996 gedane uitgaven inzake productiesteun voor olijfolie is geweigerd.*

2) *Verklaart nietig beschikking 1999/187/EG van de Commissie van 3 februari 1999 betreffende de goedkeuring van de rekeningen die de lidstaten voor het begrotingsjaar 1995 hebben ingediend in verband met de door het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw, afdeling Garantie, gefinancierde uitgaven, voorzover daarbij communautaire financiering van het bedrag van 1 355 544 657 ESP uit hoofde van rente verschuldigd in het kader van de regeling van de extra heffing op melkproducten is geweigerd.*

3) *Verwerpt het beroep voor het overige.*

4) *Verwijst het Koninkrijk Spanje in de kosten.*

(¹) PB C 204 van 17.7.1999.

ARREST VAN HET HOF

(Vijfde kamer)

van 14 maart 2002

in zaak C-132/99: Koninkrijk der Nederlanden tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(„EOGFL — Goedkeuring van rekeningen — Begrotingsjaar 1995 — Productiesteun voor hennep”)

(2002/C 118/05)

(Procestaal: Nederlands)

In zaak C-132/99, Koninkrijk der Nederlanden (gemachtigden: M. A. Fierstra en J. van Bakel), ondersteund door Koninkrijk Spanje (gemachtigde: M. López-Monís Gallego) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: T. van Rijn en C. van der Hauwaert), betreffende een beroep tot gedeeltelijke nietigverklaring van beschikking 1999/187/EG van de Commissie van 3 februari 1999 betreffende de goedkeuring van de rekeningen die de lidstaten voor het begrotingsjaar 1995 hebben ingediend in verband met de door het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw, afdeling Garantie, gefinancierde uitgaven (PB L 61, blz. 37), voorzover daarbij aan het Koninkrijk der Nederlanden een correctie van 50 % van de gedeclareerde uitgaven voor steun aan de henneproductie, te weten een correctie van 117 277 NLG, wordt opgelegd, heeft het Hof (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: P. Jann (rapporteur), kamerpresident, D. A. O. Edward, A. La Pergola, M. Wathelet en C. W. A. Timmermans, rechters; advocaat-generaal: D. Ruiz-Jarabo Colomer; griffier: R. Grass, op 14 maart 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Verwerpt het beroep.
- 2) Verwijst het Koninkrijk der Nederlanden in de kosten.
- 3) Verstaat dat het Koninkrijk Spanje zijn eigen kosten zal dragen.

(¹) PB C 226 van 7.8.1999.

ARREST VAN HET HOF

(Vijfde kamer)

van 21 maart 2002

in zaak C-298/99: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek (¹)

(„Niet-nakoming — Richtlijn 85/384/EEG — Onderlinge erkenning van titels op gebied van architectuur — Toegang tot beroep van architect — Artikel 59 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 49 EG)“)

(2002/C 118/06)

(Procestaal: Italiaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-298/99, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: E. Traversa en E. Montaguti) tegen Italiaanse Republiek (gemachtigden: U. Leanza, bijgestaan door G. Aiello), betreffende een verzoek om vast te stellen dat de Italiaanse Republiek de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens de artikelen 12, 20, 22, 27 en 31 van richtlijn 85/384/EEG van de Raad van 10 juni 1985 inzake de onderlinge erkenning van de diploma's, certificaten en andere titels op het gebied van de architectuur, tevens houdende maatregelen tot vergemakkelijking van de daadwerkelijke uitoefening van het recht van vestiging en vrij verrichten van diensten (PB L 223, blz. 15), zoals gewijzigd bij richtlijn 86/17/EEG van de Raad van 27 januari 1986 tot wijziging, in verband met de toetreding van Portugal, van richtlijn 85/384 (PB L 27, blz. 71, en — rectificatie hiervan — L 87, blz. 36), en, wat punt 3 hieronder betreft, krachtens artikel 59 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 49 EG), door:

- 1) niet alle maatregelen te treffen die nodig zijn ter uitvoering van artikel 4, leden 1, tweede alinea, en 2, alsmede de artikelen 7, 11 en 14 van richtlijn 85/384;
- 2) de volgende bepalingen vast te stellen:
 - artikel 4, lid 2, sub a, van wetgevend decreet van de president van de Republiek nr. 129 van 27 januari 1992 (GURI nr. 41 van 19 februari 1992, blz. 18), en artikel 4, lid 1, sub a, van decreet van de minister van Universiteiten en Wetenschappelijk en Technologisch Onderzoek nr. 776 van 10 juni 1994 (GURI nr. 234 van 6 oktober 1995, blz. 3), dat de algemene verplichting oplegt het originele diploma of een voor eensluidend gewaarmerkt afschrift hiervan over te leggen,
 - artikel 4, lid 2, sub c, van decreet nr. 129/92 en artikel 4, lid 1, sub c, van decreet nr. 776/94, waarbij de overlegging van een nationaliteitsbewijs algemeen verplicht wordt gesteld,
 - artikel 4, lid 3, van decreet nr. 129/92 en artikel 10 van decreet nr. 776/94, waarbij de officiële vertaling van documenten stelselmatig verplicht wordt gesteld,
 - artikel 11, lid 1, sub c en d, van decreet nr. 129/92, waarbij de geldigheid van de attesten tot na 5 augustus 1987 wordt verlengd;
- 3) de architect die in Italië diensten verricht, te verbieden in dit land over een infrastructuur te beschikken (artikel 9, lid 1, van decreet nr. 129/92);
- 4) de architect die diensten verricht te verplichten zich bij de territoriaal bevoegde provinciale raad van de orde van architecten in te schrijven (artikel 9, lid 3, van decreet nr. 129/92 en artikelen 7 en 8 van decreet nr. 776/94) volgens andere regels dan die welke in artikel 22 van richtlijn 85/384 zijn voorgeschreven, en
- 5) artikel 4, leden 6 tot en met 8, van decreet nr. 129/92 toe te passen op een wijze die niet overeenstemt met artikel 20, lid 1, van richtlijn 85/384,

heeft het Hof (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: P. Jann, kamerpresident, S. von Bahr, D. A. O. Edward (rapporteur), A. La Pergola en C. W. A. Timmermans, rechters; advocaat-generaal: S. Alber; griffier: L. Hewlett, administrateur, op 21 maart 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1) De Italiaanse Republiek is de verplichtingen niet nagekomen die op haar rusten krachtens de artikelen 12, 22, 27 en 31 van richtlijn 85/384/EEG van de Raad van 10 juni 1985 inzake de onderlinge erkenning van de diploma's, certificaten en andere titels op het gebied van de architectuur, tevens houdende maatregelen tot vergemakkelijking van de daadwerkelijke uitoefening van het recht van vestiging en vrij verrichten van diensten, zoals gewijzigd bij richtlijn 86/17/EEG van de Raad van 27 januari 1986 tot wijziging, in verband met de toetreding van Portugal, van richtlijn 85/384, en, wat het in artikel 9, lid 1, van decreet nr. 129/92 van de president van de Republiek van 27 januari 1992 neergelegde verbod betreft, krachtens artikel 59 EG-Verdrag (thans na wijziging, artikel 49 EG), door

— niet alle maatregelen te treffen die nodig zijn ter uitvoering van artikel 4, leden 1, tweede alinea, en 2, artikel 11, sub k, zevende streepje, alsmede artikel 14 van richtlijn 85/384,

— niet alle maatregelen te treffen die nodig zijn om de automatische erkenning van diploma's, certificaten en andere titels te waarborgen overeenkomstig de artikelen 2, 3, 7, 8 en 9 van richtlijn 85/384,

— artikel 4, lid 2, sub a, van decreet nr. 129/92 vast te stellen, dat in strijd met de artikelen 52 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 43 EG) en 59 van het Verdrag algemeen eist dat het verzoek om erkenning van een titel vergezeld gaat van het originele diploma of van een voor eensluidend gewaarmerkt afschrift van dit diploma,

— artikel 4, lid 2, sub c, van decreet nr. 129/92 en artikel 4, lid 1, sub c, van decreet nr. 776 van de minister van Universiteiten en Wetenschappelijk en Technologisch Onderzoek van 10 juni 1994 vast te stellen, die in strijd met artikel 52 van het Verdrag algemeen eisen dat het verzoek om erkenning van een titel vergezeld van een nationaliteitsbewijs,

— artikel 4, lid 3, van decreet nr. 129/92 en artikel 10 van decreet nr. 776/94 vast te stellen, die in strijd met artikel 52 van het Verdrag in alle gevallen een officiële vertaling van alle bij een verzoek om erkenning van een titel gevoegde documenten eisen,

— artikel 11, lid 1, sub c en d, van decreet nr. 129/92 vast te stellen, dat in strijd met artikel 12 van richtlijn 85/384 voorziet in de erkenning van na 5 augustus 1987 verkregen titels,

— artikel 9, lid 1, van decreet nr. 129/92 te handhaven, dat in strijd met artikel 59 van het Verdrag in andere lidstaten gevestigde architecten die in Italië diensten wensen te verrichten, algemeen verbiedt op Italiaans grondgebied een hoofd- of nevenvestiging op te richten,

— in artikel 9, lid 3, van decreet nr. 129/92 en de artikelen 7 en 8 van decreet nr. 776/94 in andere lidstaten gevestigde architecten die in Italië diensten wensen te verrichten, te verplichten zich bij de territoriaal bevoegde provinciale raad van de orde van architecten in te schrijven, en met deze formaliteit in strijd met artikel 22 van richtlijn 85/384 de eerste dienstverrichting van deze architecten op Italiaans grondgebied te vertragen.

2) Het beroep wordt voor het overige verworpen.

3) De Italiaanse Republiek wordt verwezen in de kosten.

(¹) PB C 299 van 16.10.1999.

ARREST VAN HET HOF

van 19 maart 2002

in gevoegde zaken C-393/99 en C-394/99 (verzoek van de Arbeidsrechtbank te Doornik om een prejudiciële beslissing): Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen (RSVZ) tegen Claude Hervein, Hervillier SA (C-393/99), Guy Lorthiois, Comtexbel SA (C-394/99)⁽¹⁾

(„Vrij verkeer van werknemers en vrijheid van vestiging — Sociale zekerheid — Vaststelling van toe te passen wetgeving — Personen die gelijktijdig werkzaamheden in loondienst en werkzaamheden anders dan in loondienst uitoefenen op grondgebied van verschillende lidstaten — Toepassing van socialezekerheidswetgeving van elk van deze lidstaten — Geldigheid van artikel 14 quater, lid 1, sub b, thans artikel 14 quater, sub b, en van bijlage VII bij verordening (EEG) nr. 1408/71”)

(2002/C 118/07)

(Procestaal: Frans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In de gevoegde zaken C-393/99 en C-394/99, betreffende twee verzoeken aan het Hof krachtens artikel 234 EG van de Arbeidsrechtbank te Doornik (België), in de aldaar aanhangige gedingen tussen Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen (RSVZ) en Claude Hervein, Hervillier SA (C-393/99), Guy Lorthiois, Comtexbel SA (C-394/99), om een prejudiciële beslissing over de geldigheid van artikel 14 quater, lid 1, sub b, thans artikel 14 quater, sub b, en bijlage VII

bij verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, zoals gewijzigd en bijgewerkt bij verordening (EEG) nr. 2001/83 van de Raad van 2 juni 1983 (PB L 230, blz. 6), daarna gewijzigd bij verordening (EEG) nr. 3811/86 van de Raad van 11 december 1986 (PB L 355, blz. 5), heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, P. Jann, F. Macken en N. Colneric, kamerpresidenten, C. Gulmann, D. A. O. Edward, J.-P. Puissechot (rapporteur), M. Wathelet en V. Skouris, rechters; advocaat-generaal: F. G. Jacobs; griffier: H. von Holstein, adjunct-griffier, op 19 maart 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

ARREST VAN HET HOF

(Vijfde kamer)

van 21 maart 2002

in zaak C-451/99 (verzoek van het Handelsgericht Wien om een prejudiciële beslissing): Cura Anlagen GmbH tegen Auto Service Leasing GmbH (ASL)⁽¹⁾

(„Autoverhuur — Verbod om in een lidstaat een in een andere lidstaat geregistreerd voertuig langer dan gedurende een bepaalde termijn te gebruiken — Verplichting het voertuig in de lidstaat van gebruik te laten registreren en er een op het brandstofverbruik gebaseerde belasting te betalen — Verplichting het voertuig te verzekeren bij een in de lidstaat van gebruik erkende verzekeraar — Verplichte technische controle — Beperkingen op het vrij verrichten van diensten — Rechtvaardigingsgronden”)

(2002/C 118/08)

(Procestaal: Duits)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

— artikel 14 quater, lid 1, sub b, en bijlage VII bij verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, zoals gewijzigd en bijgewerkt bij verordening (EEG) nr. 2001/83 van de Raad van 2 juni 1983;

— artikel 14 quater, sub b, en bijlage VII bij deze verordening, zoals gewijzigd bij verordening (EEG) nr. 3811/86 van de Raad van 11 december 1986.

In voorkomend geval dient de nationale rechter bij wie geschillen over de toepassing van deze bepalingen aanhangig zijn, evenwel na te gaan of enerzijds de in dit kader toegepaste nationale wetgevingen in overeenstemming met de artikelen 48 en 52 van het Verdrag (thans, na wijziging, artikelen 39 EG en 43 EG) worden toegepast, inzonderheid of de nationale wetgeving waarvan de toepassingsvoorwaarden worden betwist, voor de werknemer of zelfstandige in een sociale bescherming resulteert, en anderzijds of deze bepaling bij wijze van uitzondering op verzoek van de betrokkene buiten toepassing dient te blijven, aangezien hij door de toepassing daarvan een sociaalzekerheidsvoordeel zou verliezen dat hij aanvankelijk krachtens een tussen twee of meer lidstaten geldend sociaalzekerheidsverdrag genoot.

In zaak C-451/99, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van het Handelsgericht Wien (Oostenrijk), in het aldaar aanhangige geding tussen Cura Anlagen GmbH en Auto Service Leasing GmbH (ASL), om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van de artikelen 49 EG tot en met 55 EG alsmede artikel 28 EG, heeft het Hof (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: S. von Bahr, president van de Vierde kamer, waarnemend voor de president van de Vijfde kamer, D. A. O. Edward, A. La Pergola, M. Wathelet (rapporteur) en C. W. A. Timmermans, rechters; advocaat-generaal: F. G. Jacobs; griffier: H. von Holstein, adjunct-griffier, op 21 maart 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

De bepalingen van het EG-Verdrag inzake het vrij verrichten van diensten (artikel 49 EG tot en met 55 EG) verzetten zich tegen de wettelijke regeling van een lidstaat, zoals die welke in het hoofdgeding aan de orde is, die een in deze lidstaat gevestigde onderneming die een in een andere lidstaat geregistreerd voertuig leest, verplicht het in de eerste lidstaat te laten registreren om het aldaar verder te kunnen gebruiken na een termijn die zo kort is, in casu drie dagen, dat hij de nakoming van de opgelegde verplichtingen onmogelijk of overdreven moeilijk maakt. Deze verdragsbepalingen verzetten zich tegen de wettelijke regeling van een lidstaat, zoals die welke in het hoofdgeding aan de orde is, die een in deze lidstaat gevestigde onderneming die

⁽¹⁾ PB C 366 van 18.12.1999.

een in een andere lidstaat geregistreerd voertuig least, verplicht het in de eerste lidstaat te laten registreren en daaraan een of meer van de volgende voorwaarden verbindt:

- woonplaats- of vestigingsverplichting in de lidstaat van gebruik voor de persoon op wiens naam het voertuig aldaar is geregistreerd, voorzover de lease-onderneming daardoor wordt verplicht een hoofdvestiging in deze lidstaat te hebben of de registratie van het voertuig op naam van de huurder te aanvaarden met de daaruit voortvloeiende beperking van haar rechten op het voertuig;
- de verplichting het voertuig te verzekeren bij een in de lidstaat van gebruik erkende verzekeraar, voorzover deze verplichting impliceert dat de verzekeraar zijn hoofdvestiging in deze lidstaat als staat van oorsprong in de zin van de richtlijnen inzake schadeverzekering moet hebben en aldaar over een „officiële vergunning” moet beschikken;
- de verplichte technische controle, wanneer het voertuig in de lidstaat van vestiging van de lease-onderneming reeds een technische controle heeft ondergaan, behalve wanneer deze verplichting ertoe strekt na te gaan of het voertuig voldoet aan de voor in de lidstaat van gebruik geregistreerde voertuigen geldende voorwaarden waarvan de naleving niet reeds is gecontroleerd in de lidstaat van vestiging van de lease-onderneming en/of na te gaan of de staat van het voertuig sedert de controle in bedoelde lidstaat niet is verslechterd indien het inmiddels aan het wegverkeer heeft deelgenomen, mits een soortgelijke keuring als voorwaarde geldt voor de registratie in de lidstaat van gebruik van een in die staat vroeger reeds gecontroleerd voertuig;
- de betaling in de lidstaat van gebruik van een op het brandstofverbruik gebaseerde belasting waarvan het bedrag niet evenredig is aan de duur van registratie van het voertuig in deze staat.

ARREST VAN HET HOF

van 19 maart 2002

in zaak C-476/99 (verzoek van de Centrale Raad van Beroep om een prejudiciële beslissing): H. Lommers tegen Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij⁽¹⁾

(„Sociale politiek — Gelijke behandeling van mannelijke en vrouwelijke werknemers — Afwijkingen — Maatregelen ter bevordering van gelijke kansen voor mannen en vrouwen — Ministerie dat gesubsidieerde kinderopvangplaatsen ter beschikking van personeel stelt — Plaatsen uitsluitend voorbehouden aan kinderen van vrouwelijke werknemers, tenzij zich door werkgever te beoordelen noodgeval voor-doet”)

(2002/C 118/09)

(Procestaal: Nederlands)

In zaak C-476/99, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van de Centrale Raad van Beroep (Nederland), in het aldaar aanhangig geding tussen H. Lommers en Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 2, leden 1 en 4, van richtlijn 76/207/EEG van de Raad van 9 februari 1976 betreffende de tenuitvoerlegging van het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen ten aanzien van de toegang tot het arbeidsproces, de beroepsopleiding en de promotiekansen en ten aanzien van de arbeidsvoorwaarden (PB L 39, blz. 40), heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, P. Jann, F. Macken en N. Colneric, kamerpresidenten, C. Gulmann, A. La Pergola (rapporteur), J.-P. Puissochet, R. Schintgen en V. Skouris, rechters; advocaat-generaal: S. Alber; griffier: H. von Holstein, adjunct-griffier, op 19 maart 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

Artikel 2, leden 1 en 4, van richtlijn 76/207/EEG van de Raad van 9 februari 1976 betreffende de tenuitvoerlegging van het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen ten aanzien van de toegang tot het arbeidsproces, de beroepsopleiding en de promotiekansen en ten aanzien van de arbeidsvoorwaarden, verzet zich niet tegen een regeling die door een ministerie is ingevoerd ter bestrijding van een situatie van zware ondervertegenwoordiging van vrouwen binnen dat ministerie en die, in een context die wordt gekenmerkt door een tekort aan geschikte en betaalbare kinderopvang, de in aantal beperkte gesubsidieerde kinderopvangplaatsen die het ministerie ter beschikking van zijn personeel stelt, uitsluitend voorbehoudt aan vrouwelijke werknemers, terwijl mannelijke werknemers slechts toegang tot

⁽¹⁾ PB C 34 van 5.2.2000.

die plaatsen kunnen krijgen in door de werkgever te beoordelen noodgevallen. Dit geldt echter alleen mits deze uitzondering ten behoeve van mannelijke werknemers in het bijzonder aldus wordt uitgelegd, dat diegenen onder hen die alleenstaand ouder zijn onder dezelfde voorwaarden als vrouwelijke werknemers toegang tot dit stelsel van kinderopvang kunnen krijgen.

(¹) PB C 47 van 19.2.2000.

- 1) Verwerpt het beroep.
- 2) Verwijst de Commissie van de Europese Gemeenschappen in twee derden en de Italiaanse Republiek in een derde van de kosten.

(¹) PB C 79 van 18.3.2000.

ARREST VAN HET HOF

(Vijfde kamer)

van 7 maart 2002

in zaak C-10/00: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek (¹)

(„Niet-nakoming — Eigen middelen van de Gemeenschappen — Invoer van goederen afkomstig uit derde landen en bestemd voor San Marino”)

(2002/C 118/10)

(Procestaal: Italiaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-10/00, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: E. Traversa en H. P. Hartvig) tegen Italiaanse Republiek (gemachtigde: U. Leanza, bijgestaan door I. M. Braguglia), betreffende een verzoek aan het Hof om vast te stellen dat de Italiaanse Republiek, door niet het bedrag van 29 223 322 226 ITL ter beschikking van de Commissie te stellen en door niet de per 1 januari 1996 over dit bedrag verschuldigde vertragingsrente te betalen, de krachtens de bepalingen van gemeenschapsrecht betreffende de eigen middelen van de Gemeenschappen op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen, heeft het Hof (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: P. Jann, kamerpresident, A. La Pergola en C. W. A. Timmermans (rapporteur), rechters; advocaat-generaal: F. G. Jacobs; griffier: L. Hewlett, administrateur, op 7 maart 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

ARREST VAN HET HOF

van 19 maart 2002

in zaak C-13/00: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Ierland (¹)

(„Niet-nakoming — Niet-toetreding, binnen gestelde termijn, tot Berner Conventie voor de bescherming van werken van letterkunde en kunst (Akte van Parijs van 24 juli 1971) — Niet-nakoming van verplichtingen die voortvloeien uit artikel 228, lid 7, EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 300, lid 7, EG), juncto artikel 5, van Protocol 28 bij EER-Overeenkomst”)

(2002/C 118/11)

(Procestaal: Engels)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-13/00, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: K. Banks en M. Desantes) tegen Ierland (gemachtigden: aanvankelijk M. A. Buckley, vervolgens D. J. O'Hagan), ondersteund door Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland (gemachtigde: G. Amodeo, bijgestaan door M. Hoskins, barrister), betreffende een verzoek om vast te stellen dat Ierland, door niet vóór 1 januari 1995 tot de Berner Conventie voor de bescherming van de werken van letterkunde en kunst (Akte van Parijs van 24 juli 1971) toe te treden, de krachtens artikel 228, lid 7, EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 300, lid 7, EG) juncto artikel 5 van Protocol 28 bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte van 2 mei 1992 (PB 1994, L 1, blz. 3) op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen, heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, P. Jann, F. Macken, N. Colneric en S. von Bahr, kamerpresidenten, C. Gulmann, D. A. O. Edward, J.-P. Puissechet (rapporteur), M. Wathelet, R. Schintgen, V. Skouris, J. N. Cunha Rodrigues en C. W. A. Timmermans, rechters; advocaat-generaal: J. Mischo; griffier: R. Grass, op 19 maart 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) *De conclusies van het verzoek tot tussenkomst van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland worden afgewezen.*
- 2) *Door niet vóór 1 januari 1995 tot de Berner Conventie voor de bescherming van de werken van letterkunde en kunst (Akte van Parijs van 24 juli 1971) toe te treden, is Ierland de krachtens artikel 228, lid 7, EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 300, lid 7, EG) juncto artikel 5 van Protocol 28 bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte van 2 mei 1992 op hem rustende verplichtingen niet nagekomen.*
- 3) *Ierland wordt verwezen in de kosten.*
- 4) *Het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland zal zijn eigen kosten dragen.*

(¹) PB C 63 van 4.3.2000.

Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office) (Verenigd Koninkrijk) (C-27/00), en van de High Court (Ierland) (C-122/00), in de aldaar aanhangige gedingen tussen The Queen en Secretary of State for the Environment, Transport and the Regions, ex parte: Omega Air Ltd (C-27/00), en tussen Omega Air Ltd, Aero Engines Ireland Ltd, Omega Aviation Services Ltd en Irish Aviation Authority (C-122/00), om een prejudiciële beslissing over de geldigheid van artikel 2, punt 2, van verordening (EG) nr. 925/1999 van de Raad van 29 april 1999 betreffende de inschrijving en het gebruik in de Gemeenschap van bepaalde typen civiele subsonische straalvliegtuigen die werden aangepast en gecertificeerd als zijnde in overeenstemming met de normen van boekdeel I, deel 2, hoofdstuk 3, van bijlage 16 van het Verdrag inzake de internationale burgerluchtvaart, derde uitgave (juli 1993), (PB L 115, blz. 1, en L 120, blz. 47), heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, P. Jann, F. Macken en N. Colneric, en S. von Bahr, kamerpresidenten, C. Gulmann, D. A. O. Edward, J.-P. Puissechet, M. Wathelet (rapporteur), J. N. Cunha Rodrigues en C. W. A. Timmermans, rechters; advocaat-generaal: S. Alber; griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur, op 12 maart 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

ARREST VAN HET HOF

van 12 maart 2002

in de gevoegde zaken C-27/00 en C-122/00 [verzoek van de High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office) (C-27/00), en van de High Court (C-122/00) om een prejudiciële beslissing]: The Queen tegen Secretary of State for the Environment, Transport and the Regions, ex parte: Omega Air Ltd (C-27/00), en tussen Omega Air Ltd, Aero Engines Ireland Ltd, Omega Aviation Services Ltd en Irish Aviation Authority (C-122/00) (¹)

(„Verordening (EG) nr. 925/1999 — Geluidsemissies van vliegtuigen — Verbod van vliegtuigen die zijn „gehermotoriseerd” met motor waarvan omloopverhouding minder dan 3 bedraagt — Geldigheid”)

(2002/C 118/12)

(Procestaal: Engels)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

Bij onderzoek van de gestelde vragen is niet gebleken van feiten of omstandigheden die de geldigheid kunnen aantasten van artikel 2, punt 2, van verordening (EG) nr. 925/1999 van de Raad van 29 april 1999 betreffende de inschrijving en het gebruik in de Gemeenschap van bepaalde typen civiele subsonische straalvliegtuigen die werden aangepast en gecertificeerd als zijnde in overeenstemming met de normen van boekdeel I, deel 2, hoofdstuk 3, van bijlage 16 van het Verdrag inzake de internationale burgerluchtvaart, derde uitgave (juli 1993).

(¹) PB C 102 van 8.4.2000 en PB C 163 van 10.6.2000.

In de gevoegde zaken C-27/00 en C-122/00, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van de High

ARREST VAN HET HOF

(Zesde kamer)

van 21 maart 2002

in zaak C-36/00: Koninkrijk Spanje tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen⁽¹⁾

(„Staatssteun — Verordening (EG) nr. 1013/97 — Steun aan openbare scheepswerven — Verenigbaarverklaring van steun aan Spaanse openbare scheepswerven — Niet-nakoming van voorwaarden — Terugvordering”)

(2002/C 118/13)

(Procestaal: Spaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-36/00, Koninkrijk Spanje (gemachtigde: S. Ortiz Vaamonde) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: J. Guerra Fernández en K.-D. Borchardt), betreffende een verzoek tot nietigverklaring van beschikking 2000/131/EG van de Commissie van 26 oktober 1999 betreffende de steunregeling die Spanje heeft toegepast ten gunste van de openbare scheepswerven (PB 2000, L 37, blz. 22) heeft het Hof (Zesde kamer), samengesteld als volgt: F. Macken (rapporteur), kamerpresident, C. Gulmann, R. Schintgen, V. Skouris en J. N. Cunha Rodrigues, rechters; advocaat-generaal: L. A. Geelhoed; griffier: D. Lousterman-Hubeau, afdelingshoofd, op 21 maart 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Verwerpt het beroep.
- 2) Verwijst het Koninkrijk Spanje in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 147 van 27.5.2000.

ARREST VAN HET HOF

(Zesde kamer)

van 14 maart 2002

in zaak C-161/00: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland⁽¹⁾

(„Niet-nakoming — Richtlijn 91/676/EEG — Verontreiniging — Bescherming van water — Nitraten”)

(2002/C 118/14)

(Procestaal: Duits)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-161/00, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: G. zur Hausen) tegen Bondsrepubliek Duitsland (gemachtigden: W.-D. Plessing en B. Muttelsee-Schön), ondersteund door Koninkrijk Spanje (gemachtigde: S. Ortiz Vaamonde), en door Koninkrijk der Nederlanden (gemachtigden: V. Koningsberger en H. van den Oosterkamp), betreffende een verzoek om vast te stellen dat de Bondsrepubliek Duitsland, door niet alle maatregelen te hebben getroffen die noodzakelijk zijn om te voldoen aan de verplichtingen van artikel 5, lid 4, sub a, van en bijlage III, punt 2, bij richtlijn 91/676/EEG van de Raad van 12 december 1991 inzake de bescherming van water tegen verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen (PB L 375, blz. 1), de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen, heeft het Hof (Zesde kamer), samengesteld als volgt: F. Macken (rapporteur), kamerpresident, N. Colneric, C. Gulmann, R. Schintgen en V. Skouris, rechters; advocaat-generaal: L. A. Geelhoed; griffier: R. Grass, op 14 maart 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Door niet alle wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen te hebben vastgesteld die noodzakelijk zijn om te voldoen aan de verplichtingen van artikel 5, lid 4, sub a, van en bijlage III, punt 2, bij richtlijn 91/676/EEG van de Raad van 12 december 1991 inzake de bescherming van water tegen verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen, is de Bondsrepubliek Duitsland de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet nagekomen.
- 2) De Bondsrepubliek Duitsland wordt verwezen in de kosten.
- 3) Het Koninkrijk Spanje en het Koninkrijk der Nederlanden zullen hun eigen kosten dragen.

⁽¹⁾ PB C 192 van 8.7.2000.

ARREST VAN HET HOF

(Zesde kamer)

van 12 maart 2002

in zaak C-168/00 (verzoek van het Landesgericht Linz om een prejudiciële beslissing): Simone Leitner tegen TUI Deutschland GmbH & Co. KG ⁽¹⁾

(„Richtlijn 90/314/EEG — Pakkotreizen, vakantiepakketten en rondreispakketten — Vergoeding van immateriële schade”)

(2002/C 118/15)

(Procestaal: Duits)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-168/00, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van het Landesgericht Linz (Oostenrijk), in het aldaar aanhangige geding tussen Simone Leitner en TUI Deutschland GmbH & Co. KG, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 5 van richtlijn 90/314/EEG van de Raad van 13 juni 1990 betreffende pakketreizen, met inbegrip van vakantiepakketten en rondreispakketten (PB L 158, blz. 59), heeft het Hof (Zesde kamer), samengesteld als volgt: N. Colneric, president van de Tweede kamer, waarnemend voor de president van de Zesde kamer, C. Gulmann (rapporteur), J.-P. Puissochet, V. Skouris en J. N. Cunha Rodrigues, rechters; advocaat-generaal: A. Tizzano; griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur, op 12 maart 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

Artikel 5 van richtlijn 90/314/EEG van de Raad van 13 juni 1990 betreffende pakketreizen, met inbegrip van vakantiepakketten en rondreispakketten, moet aldus worden uitgelegd dat het in beginsel aan de consument een recht verleent op vergoeding van de immateriële schade die voortvloeit uit het niet of slecht uitvoeren van de dienstverrichtingen die samen een pakketreis vormen.

⁽¹⁾ PB C 192 van 8.7.2000.

ARREST VAN HET HOF

(Vijfde kamer)

van 15 januari 2002

in zaak C-171/00 P: Alain Libéros tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ⁽¹⁾

(„Hogere voorziening — Mogelijkheid voor de rechter-rapporteur van het Gerecht om uitspraak te doen als alleensprekende rechter — Tijdelijk functionaris — Indeling in rang — Beroepservaring”)

(2002/C 118/16)

(Procestaal: Frans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-171/00 P, Alain Libéros (gemachtigde: M.-A. Lucas), betreffende hogere voorziening tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (enkelvoudige kamer) van 9 maart 2000, Libéros/Commissie (T-29/97, JurAmbt. 2000, blz. I-A-43 en II-185), strekkende tot vernietiging van dat arrest en tot toewijzing van rekwirants vorderingen in eerste aanleg, andere partij bij de procedure: Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: J. Currall, bijgestaan door B. Wägenbauer), heeft het Hof (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: P. Jann, kamerpresident, A. La Pergola, L. Sevón, M. Wathelet en C. W. A. Timmermans (rapporteur), rechters; advocaat-generaal: C. Stix-Hackl; griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur, op 15 januari 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Vernietigt het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen van 9 maart 2000, Libéros/Commissie (T-29/97).
- 2) Verklaart nietig de besluiten van de Commissie van de Europese Gemeenschappen van respectievelijk 15 maart 1996, waarbij Libéros definitief is ingedeeld in rang A 7, en 5 november 1996, waarbij zijn tegen dat indelingsbesluit ingediende klacht is afgewezen.
- 3) Verwijst de Commissie van de Europese Gemeenschappen in alle kosten, zowel van de procedure in eerste aanleg als van de hogere voorziening.

⁽¹⁾ PB C 192 van 8.7.2000.

ARREST VAN HET HOF**(Vijfde kamer)****van 21 maart 2002**

in zaak C-174/00 (verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden om een prejudiciële beslissing): Kennemer Golf & Country Club tegen Staatssecretaris van Financiën⁽¹⁾

(„Zesde BTW-richtlijn — Artikel 13, A, lid 1, sub m — Vrijgestelde handelingen — Diensten in verband met sportbeoefening — Instelling zonder winstoogmerk”)

(2002/C 118/17)

(Procestaal: Nederlands)

In zaak C-174/00, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van de Hoge Raad der Nederlanden, in het aldaar aanhangige geding tussen Kennemer Golf & Country Club en Staatssecretaris van Financiën, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 13, A, lid 1, sub m, van de Zesde richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag (PB L 145, blz. 1), heeft het Hof (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: P. Jann (rapporteur), kamerpresident, S. von Bahr en C. W. A. Timmermans, rechters; advocaat-generaal: F. G. Jacobs; griffier: L. Hewlett, administrateur, op 21 maart 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Artikel 13, A, lid 1, sub m, van de Zesde richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag, moet aldus worden uitgelegd, dat bij de kwalificatie van een instelling als „instelling zonder winstoogmerk” alle activiteiten van die instelling in aanmerking moeten worden genomen.
- 2) Artikel 13, A, lid 1, sub m, van de Zesde richtlijn (77/388) moet aldus worden uitgelegd, dat een instelling als „instelling zonder winstoogmerk” kan worden gekwalificeerd ook indien zij systematisch streeft naar overschotten die zij vervolgens aanwendt ten dienste van haar prestaties. Het eerste deel van de facultatieve voorwaarde in artikel 13, A, lid 2, sub a, eerste streepje, van de Zesde richtlijn moet op dezelfde wijze worden uitgelegd.

- 3) Artikel 2, punt 1, van de Zesde richtlijn (77/388) moet aldus worden uitgelegd, dat de jaarlijkse contributies van de leden van een sportvereniging als die in het hoofdgeding de tegenprestatie voor de door de vereniging verrichte diensten kunnen vormen, ook indien leden die de voorzieningen van de vereniging niet of niet regelmatig gebruiken, toch verplicht zijn hun jaarlijkse contributie te betalen.

⁽¹⁾ PB C 192 van 8.7.2000.

ARREST VAN HET HOF**(Zesde kamer)****van 19 maart 2002**

in zaak C-224/00: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek⁽¹⁾

(„Niet-nakoming — Artikel 6 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 12 EG) — Gedifferentieerde behandeling van overtreders van wegcode naar gelang van plaats van inschrijving van voertuig — Evenredigheid”)

(2002/C 118/18)

(Procestaal: Italiaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-224/00, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: C. O'Reilly en G. Bisogni) tegen Italiaanse Republiek (gemachtigden: U. Leanza, bijgestaan door O. Fiumara), betreffende een verzoek aan het Hof om vast te stellen dat de Italiaanse Republiek, door een wettelijke regeling (artikel 207 van de Italiaanse wegcode) te handhaven die voorziet in een gedifferentieerde en onevenredige behandeling van overtreders naar gelang van de plaats van inschrijving van hun voertuig, de krachtens artikel 6 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 12 EG) op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen, heeft het Hof (Zesde kamer), samengesteld als volgt: F. Macken, kamerpresident, N. Colneric, R. Schintgen, V. Skouris (rapporteur) en J. N. Cunha Rodrigues, rechters; advocaat-generaal: C. Stix-Hackl; griffier: R. Grass, op 19 maart 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Door in artikel 207 van de wegcode een gedifferentieerde en onevenredige behandeling van overtreeders naar gelang van de plaats van inschrijving van hun voertuig te handhaven, is de Italiaanse Republiek de krachtens artikel 6 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 12 EG) op haar rustende verplichtingen niet nagekomen.
- 2) De Italiaanse Republiek wordt verwezen in de kosten.

(¹) PB C 247 van 26.8.2000.

ARREST VAN HET HOF

van 19 februari 2002

in zaak C-256/00 (verzoek van het Hof van Beroep te Brussel om een prejudiciële beslissing): SA Besix NV tegen Wasserreinigungsbau Alfred Kretzschmar GmbH & Co. KG (WABAG), Planungs- und Forschungsgesellschaft Dipl. Ing. W. Kretzschmar GmbH & Co. KG (Plafog) (¹)

(„Executieverdrag — Artikel 5, sub 1 — Bevoegdheid ten aanzien van verbintenissen uit overeenkomst — Plaats van uitvoering van verbintenis uit overeenkomst — Verbintenis om niet te doen, van toepassing zonder geografische beperking — Verbintenis van twee ondernemingen om geen verbintenis met andere partner aan te gaan in kader van een openbare aanbesteding — Toepassing van artikel 2”)

(2002/C 118/19)

(Procestaal: Frans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-256/00, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens het Protocol van 3 juni 1971 inzake de uitlegging door het Hof van Justitie van het Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, van het Hof van Beroep te Brussel (België), in het aldaar aanhangig geding tussen SA Besix NV en Wasserreinigungsbau Alfred Kretzschmar GmbH & Co. KG (WABAG), Planungs- und Forschungsgesellschaft Dipl. Ing. W. Kretzschmar GmbH & Co. KG (Plafog), om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 5, sub 1, van voornoemd Verdrag van 27 september 1968 (PB 1972, L 299, blz. 32), zoals gewijzigd bij het Verdrag van 9 oktober 1978 inzake de toetreding van het Koninkrijk Denemarken, Ierland en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland (PB L 304, blz. 1, en — gewijzigde tekst — blz. 77), heeft het Hof, samengesteld als volgt:

G. C. Rodríguez Iglesias, president, P. Jann, F. Macken en N. Colneric, kamerpresidenten, A. La Pergola, J.-P. Puissechet, M. Wathelet, R. Schintgen (rapporteur) en V. Skouris, rechters; advocaat-generaal: S. Alber; griffier: R. Grass, op 19 februari 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

De bijzondere bevoegdheidsregel ten aanzien van verbintenissen uit overeenkomst in artikel 5, sub 1, van het Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, zoals gewijzigd bij het Verdrag van 9 oktober 1978 inzake de toetreding van het Koninkrijk Denemarken, Ierland en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, is niet van toepassing in het geval waarin, zoals in de zaak in het hoofdgeding, de plaats van uitvoering van de verbintenis die aan de eis ten grondslag ligt, niet kan worden bepaald omdat de litigieuze verbintenis uit overeenkomst bestaat in een verbintenis om niet te doen, zonder enige geografische beperking, en derhalve wordt gekarakteriseerd door een veelvoud van plaatsen waar zij is of moest worden uitgevoerd; in een dergelijk geval kan de bevoegdheid enkel worden bepaald door toepassing van het algemene bevoegdheidscriterium van artikel 2, eerste alinea, van dit verdrag.

(¹) PB C 233 van 12.8.2000.

ARREST VAN HET HOF

(Vijfde kamer)

van 21 maart 2002

in zaak C-267/00 [verzoek van de High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Crown Office) om een prejudiciële beslissing]: Commissioners of Customs & Excise tegen Zoological Society of London (¹)

(„Zesde BTW-richtlijn — Artikel 13, A, lid 2, sub a, tweede streepje — Vrijgestelde handelingen — Op vrijwillige basis beheerde en bestuurde instellingen”)

(2002/C 118/20)

(Procestaal: Engels)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-267/00, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van de High Court of Justice (England

& Wales), Queen's Bench Division (Crown Office) (Verenigd Koninkrijk), in het aldaar aanhangige geding tussen Commissioners of Customs & Excise en Zoological Society of London, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 13, A, lid 2, sub a, tweede streepje, van de Zesde richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag (PB L 145, blz 1), heeft het Hof (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: P. Jann (rapporteur), kamerpresident, S. von Bahr en C. W. A. Timmermans, rechters; advocaat-generaal: F. G. Jacobs; griffier: L. Hewlett, administrateur, op 21 maart 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

ARREST VAN HET HOF

(Derde kamer)

van 19 maart 2002

in zaak C-268/00: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk der Nederlanden ⁽¹⁾

(„Niet-nakoming — Kwaliteit van zwemwater — Inadequate toepassing van richtlijn 76/160/EEG”)

(2002/C 118/21)

(Procestaal: Nederlands)

- 1) Artikel 13, A, lid 2, sub a, tweede streepje, van de Zesde richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag, moet aldus worden uitgelegd, dat de voorwaarde dat het beheer en het bestuur van een instelling in hoofdzaak op vrijwillige basis moeten geschieden, uitsluitend betrekking heeft op de leden van deze instelling die volgens de statuten belast zijn met het bestuur op het hoogste niveau en op andere personen die, zonder in de statuten te zijn aangewezen, de instelling daadwerkelijk besturen doordat zij beslissingen in laatste instantie over het beleid van de instelling nemen, met name op financieel gebied, en hogere toezichthoudende taken uitoefenen.
- 2) Artikel 13, A, lid 2, sub a, tweede streepje, van de Zesde richtlijn (77/388) moet aldus worden uitgelegd, dat de woorden „in hoofdzaak op vrijwillige basis” zowel betrekking hebben op de leden van de organen die belast zijn met de beheers- en bestuurstaken van een instelling als in deze bepaling bedoeld, als op de personen die, zonder door de statuten te zijn aangewezen, daadwerkelijk het bestuur uitoefenen, en op de bezoldiging die deze personen van de instelling ontvangen.

In zaak C-268/00, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: G. Valero Jordana en C. van der Hauwaert) tegen Koninkrijk der Nederlanden (gemachtigde: M. A. Fierstra), betreffende een verzoek om vast te stellen dat het Koninkrijk der Nederlanden, door niet binnen de termijnen, gesteld in richtlijn 76/160/EEG van de Raad van 8 december 1975 betreffende de kwaliteit van het zwemwater (PB 1976, L 31, blz. 1), aan de verplichtingen van de artikelen 4, lid 1, en 6, lid 1, van deze richtlijn te voldoen, de krachtens het gemeenschapsrecht op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen, heeft het Hof (Derde kamer), samengesteld als volgt: F. Macken, kamerpresident, C. Gulmann (rapporteur) en J.-P. Puissechet, rechters; advocaat-generaal: F. G. Jacobs; griffier: R. Grass, op 19 maart 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Door niet binnen de termijnen, gesteld in richtlijn 76/160/EEG van de Raad van 8 december 1975 betreffende de kwaliteit van het zwemwater, te voldoen aan de verplichtingen ter zake van de kwaliteit en de bemonsteringsfrequentie van het zwemwater, is het Koninkrijk der Nederlanden de krachtens de artikelen 4, lid 1, en 6, lid 1, van deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet nagekomen.

- 2) Het Koninkrijk der Nederlanden wordt verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 259 van 9.9.2000.

⁽¹⁾ PB C 259 van 9.9.2000.

ARREST VAN HET HOF**(Vierde kamer)****van 7 maart 2002****in zaak C-365/00: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek⁽¹⁾****(„Niet-nakoming — Richtlijn 76/768/EEG — Nationaal voorschrift betreffende verplichte vermeldingen op verpakking van cosmetische producten — Natuurlijke of kunstmatige oorsprong van essences van parfums of aroma's in cosmetische producten”)**

(2002/C 118/22)

(Procestaal: Italiaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-365/00, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: R. B. Wainwright en R. Amorosi) tegen Italiaanse Republiek (gemachtigde: U. Leanza, bijgestaan door I. M. Braguglia), betreffende een verzoek om vast te stellen dat de Italiaanse Republiek, door artikel 28 van wet nr. 128 van 24 april 1998 houdende bepalingen ter uitvoering van de verplichtingen die voor Italië uit het lidmaatschap van de Europese Gemeenschappen voortvloeien — communautaire wet 1995-1997 te hebben vastgesteld en gehandhaafd, volgens hetwelk op het etiket van cosmetische producten moet worden vermeld of de essences van de parfums of de aroma's die deze producten bevatten, van natuurlijke of kunstmatige oorsprong zijn, de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens richtlijn 76/768/EEG van de Raad van 27 juli 1976 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten inzake cosmetische producten (PB L 262, blz. 169), zoals gewijzigd bij richtlijn 93/35/EEG van de Raad van 14 juni 1993 (PB L 151, blz. 32), en in het bijzonder, artikel 6, lid 1, sub g, derde alinea, van deze richtlijn, heeft het Hof (Vierde kamer), samengesteld als volgt: S. von Bahr, kamerpresident, D. A. O. Edward (rapporteur) en A. La Pergola, rechters; advocaat-generaal: D. Ruiz-Jarabo Colomer; griffier: R. Grass, op 7 maart 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Door artikel 28 van de Italiaanse wet nr. 128 van 24 april 1998 houdende bepalingen ter uitvoering van de verplichtingen die voor Italië uit het lidmaatschap van de Europese Gemeenschappen voortvloeien — communautaire wet 1995-1997 te hebben vastgesteld en gehandhaafd, volgens hetwelk op het etiket van cosmetische producten moet worden vermeld of de essences van de parfums of de aroma's die de producten bevatten, van natuurlijke of kunstmatige oorsprong zijn, is de Italiaanse Republiek de verplichtingen niet nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 6, lid 1, sub g, derde alinea, van richtlijn 76/768/EEG van de Raad van 27 juli 1976 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten inzake cosmetische producten, zoals gewijzigd bij richtlijn 93/35/EEG van de Raad van 14 juni 1993.

- 2) De Italiaanse Republiek wordt verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 355 van 9.12.2000.

ARREST VAN HET HOF**(Tweede kamer)****van 7 maart 2002****in zaak C-29/01: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje⁽¹⁾****(„Niet-nakoming — Niet-omzetting van richtlijn 96/61/EG”)**

(2002/C 118/23)

(Procestaal: Spaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-29/01, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: G. Valero Jordana) tegen Koninkrijk Spanje (gemachtigde: M. López-Monís Gallego), betreffende een verzoek om vast te stellen dat het Koninkrijk Spanje, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 96/61/EG van de Raad van 24 september 1996 inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging (PB L 257, blz. 26), of althans door deze maatregelen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen, heeft het Hof (Tweede kamer), samengesteld als volgt: N. Colneric, kamerpresident, R. Schintgen (rapporteur) en V. Skouris, rechters; advocaat-generaal: C. Stix-Hackl; griffier: R. Grass, op 7 maart 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 96/61/EG van de Raad van 24 september 1996 inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging, is het Koninkrijk Spanje de krachtens deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet nagekomen.

- 2) Het Koninkrijk Spanje wordt verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 61 van 24.2.2001.

ARREST VAN HET HOF

(Tweede kamer)

van 7 maart 2002

in zaak C-39/01: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland⁽¹⁾

(„Niet-nakoming- Niet-omzetting van richtlijn 96/61/EG”)

(2002/C 118/24)

(Procestaal: Engels)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-39/01, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: R. B. Wainwright) tegen Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland (gemachtigde: R. Magrill, bijgestaan door R. Anderson, barrister), betreffende een verzoek om vast te stellen dat het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, door niet binnen de gestelde termijn de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 96/61/EG van de Raad van 24 september 1996 inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging (PB L 257, blz. 26), of althans door deze maatregelen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen, heeft het Hof (Tweede kamer), samengesteld als volgt: N. Colneric, kamerpresident, R. Schintgen (rapporteur) en V. Skouris, rechters; advocaat-generaal: C. Stix-Hackl; griffier: R. Grass, op 7 maart 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 96/61/EG van de Raad van 24 september 1996 inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging, is het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland de krachtens deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet nagekomen.
- 2) Het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland wordt verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 79 van 10.3.2001.

ARREST VAN HET HOF

(Tweede kamer)

van 7 maart 2002

in zaak C-64/01: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek⁽¹⁾

(„Niet-nakoming — Niet-omzetting van richtlijn 96/61/EG”)

(2002/C 118/25)

(Procestaal: Grieks)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-64/01, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: R. B. Wainwright en P. Panayotopoulos) tegen Helleense Republiek (gemachtigde: N. Dafniou), betreffende een verzoek om vast te stellen dat de Helleense Republiek, door niet binnen de gestelde termijn de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 96/61/EG van de Raad van 24 september 1996 inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging (PB L 257, blz. 26), subsidiair door deze maatregelen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen, heeft het Hof (Tweede kamer), samengesteld als volgt: N. Colneric, kamerpresident, R. Schintgen (rapporteur) en V. Skouris, rechters; advocaat-generaal: P. Léger; griffier: R. Grass, op 7 maart 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 96/61/EG van de Raad van 24 september 1996 inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging, is de Helleense Republiek de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet nagekomen.
- 2) De Helleense Republiek wordt verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 108 van 7.4.2001.

BESCHIKKING VAN DE PRESIDENT VAN HET HOF

van 14 december 2001

in zaak C-404/01 P(R): Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Euroalliages e.a.⁽¹⁾

(„Hogere voorziening — Beschikking van president van Gerecht in eerste aanleg in kort geding — Dumping — Beschikking tot afsluiting van heronderzoek van maatregelen die ten einde lopen — Spoedeisendheid — Geldelijke schade — Onzekerheid rond latere vergoeding in kader van schadevergoedingsactie”)

(2002/C 118/26)

(Proceestaal: Frans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-404/01 P(R), Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: V. Kreuschitz en S. Meany, bijgestaan door A. P. Bentley, barrister), ondersteund door TNC Kazchrome, gevestigd te Almaty (Kazachstan) en door Alloy 2000 SA, gevestigd te Luxemburg (Luxemburg) (advocaten: J. E. Flynn, barrister, J. Magnin en S. Mills, solicitors), betreffende hogere voorziening tegen de beschikking van de president van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen van 1 augustus 2001, Euroalliages e.a./Commissie (T-132/01 R, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie), strekkende tot vernietiging van die beschikking, andere partijen bij de procedure: Euroalliages, gevestigd te Brussel (België), Pêchiney électrométallurgie, gevestigd te Courbevoie (Frankrijk), Vargön Alloys AB, gevestigd te Vargön (Zweden), en Ferroatlántica SL, gevestigd te Madrid (Spanje) (advocaten: D. Voillemot en O. Prost), ondersteund door Koninkrijk Spanje (gemachtigde: L. Fraguas Gadea), heeft de president van het Hof op 14 december 2001 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) De beschikking van de president van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen van 1 augustus 2001, Euroalliages e.a./Commissie (T-132/01 R), wordt vernietigd.
- 2) De zaak wordt terugverwezen naar het Gerecht van eerste aanleg.
- 3) De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

⁽¹⁾ PB C 331 van 24.11.2001.

Verzoek van het Tribunal de paix de Luxembourg van 28 februari 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen T. Reichling en L. Wampach, in tegenwoordigheid van Etablissement d'assurances contre la vieillesse et l'invalidité

(Zaak C-69/02)

(2002/C 118/27)

Het Tribunal de paix de Luxembourg heeft bij beschikking van 28 februari 2002, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 1 maart 2002, in het geding tussen T. Reichling en L. Wampach, in tegenwoordigheid van Etablissement d'assurances contre la vieillesse et l'invalidité, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

- 1) Moet artikel 6, sub 3, Executieverdrag aldus worden uitgelegd, dat een vordering tot gedwongen tenuitvoerlegging van een rechterlijke beslissing, die volgens de procedureregels van het nationale recht noodzakelijk het optreden van een rechterlijke instantie meebrengt, kan worden beschouwd als een oorspronkelijke vordering die op een overeenkomst of een rechtsfeit is gegrond? Kan een oorspronkelijke vordering, gegrond op de gedwongen tenuitvoerlegging van een vonnis waarbij een recht op alimentatie wordt vastgesteld en bepaald, worden beschouwd als gegrond op een overeenkomst of een rechtsfeit in de zin van artikel 6, sub 3? Kan een oorspronkelijke vordering tot gedwongen tenuitvoerlegging van een recht op alimentatie worden beschouwd als gegrond op een overeenkomst of een rechtsfeit in de zin van artikel 6, sub 3?
- 2) Moet de uitdrukking „voortspruit uit de overeenkomst of uit het rechtsfeit” in artikel 6, sub 3, Executieverdrag worden beschouwd als restrictiever dan de uitdrukking „samenhangende vorderingen” in artikel 22, derde alinea, Executieverdrag?
- 3) Wanneer de bevoegdheid van het gerecht dat is aangezocht om van de oorspronkelijke vordering kennis te nemen, voortvloeit uit artikel 16, sub 5, Executieverdrag, zonder dat die oorspronkelijke vordering bij dat gerecht de rechtsbetrekking tussen de gedingvoerende partijen aanhangig heeft gemaakt, staat artikel 6, sub 3, Executieverdrag de verweerder dan toe, bij dat gerecht een tegenvordering betreffende de inhoud van het recht in te stellen, ofschoon die vordering, indien zij als een autonome vordering zou zijn ingesteld, luidens het Executieverdrag tot de bevoegdheid van de gerechten van een andere verdragsluitende staat zou hebben behoord?

Verzoek van het Verwaltungsgericht Sigmaringen van 10 december 2001 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Erika Steinicke en Bundesanstalt für Arbeit

(Zaak C-77/02)

(2002/C 118/28)

Het Verwaltungsgericht Sigmaringen heeft bij beschikking van 10 december 2001, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 7 maart 2002, in het geding tussen Erika Steinicke en Bundesanstalt für Arbeit, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Staan artikel 141 EG, de richtlijnen 75/117/EEG⁽¹⁾, 76/207/EEG⁽²⁾ en/of richtlijn 97/81/EG⁽³⁾ in de weg aan de regeling van § 72, sub b, lid 1, eerste volzin, sub 2, Bundesbeamten-gesetz in de tot 30 juni 2000 geldende versie van 31 maart 1999, op grond waarvan deeltijd voor ouderen enkel kan worden toegekend aan een ambtenaar die vóór de aanvang van de deeltijdarbeid in totaal minstens drie jaren voltijds heeft gewerkt, wanneer aanzienlijk meer vrouwen dan mannen deeltijds werken en derhalve op grond van dit voorschrift uitgesloten zijn van het recht op deeltijd voor ouderen?

⁽¹⁾ PB L 45, blz. 19.

⁽²⁾ PB L 39, blz. 40.

⁽³⁾ PB 1998, L 14, blz. 9.

Beroep, op 12 maart 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek

(Zaak C-83/02)

(2002/C 118/29)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 12 maart 2002 beroep ingesteld tegen Helleense Republiek door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door H. Stovlbaek en M. Konstandinidis, juridisch adviseurs.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

— vast te stellen dat de Helleense Republiek, door niet binnen de gestelde termijn (16 september 1999) de in artikelen 11 en 4, lid 1, van richtlijn 96/59/EG van de Raad⁽¹⁾ van 16 september 1996 betreffende de verwijdering van polychloorbifenylen en polychloorterfenylen (PCB's/PCT's) voorgeschreven plannen, algemene oriënteringen en samenvattingen op te stellen respectievelijk aan de Commissie mede te delen, niet heeft voldaan aan de krachtens het EG-Verdrag op haar rustende verplichtingen;

— de Helleense Republiek te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Volgens artikel 249, derde alinea, EG is een richtlijn verbindend ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke lidstaat waarvoor zij bestemd is.

Volgens artikel 10, eerste alinea, EG treffen de lidstaten alle algemene of bijzondere maatregelen welke geschikt zijn om de nakoming van de uit het Verdrag en uit handelingen van de instellingen van de Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren.

De Helleense Republiek bestrijdt niet dat zij maatregelen moet nemen om aan de richtlijn te voldoen.

De Commissie stelt vast dat Helleense Republiek tot op heden niet de geschikte maatregelen heeft genomen voor de volledige omzetting van de richtlijn in nationaal recht.

⁽¹⁾ PB L 243, blz. 31.

Verzoek van de Arbeidsrechtbank van het Arrondissement Tongeren van 11 maart 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Nina Kristiansen tegen Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening

(Zaak C-92/02)

(2002/C 118/30)

De Arbeidsrechtbank van het Arrondissement Tongeren heeft bij vonnis van 11 maart 2002, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 15 maart 2002, in het geding tussen Nina Kristiansen en Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Beletten de bepalingen van de Verordening nr. 1408/71⁽¹⁾ — voor tijdelijke functionarissen van de EEG die, na het einde van hun diensten bij de EEG, in België wonen, voor wie geen bijdragen voor de sociale zekerheid werden afgehouden, die recht hebben op een door de EEG betaalde werkloosheidsuitkering — dat de nationale wetgeving op hen volledig wordt toegepast, met inachtneming van de nationale antikumulregel waarin is gesteld dat volgens de voorwaarden voor de toekenning van de werkloosheidsuitkering de werknemer zonder werk en zonder loon moet zijn, waarbij inzonderheid als loon wordt aangemerkt : opzeggingsvergoeding of schadevergoeding wegens beëindiging van de arbeidsovereenkomst, waarop de werknemer eventueel recht heeft, met uitzondering van die welke de morele schade dekt.?
2. Is het in strijd met de EG Verordening 1612/68⁽²⁾ (Raad 15 oktober 1968, titel II, art. 7 lid 4) waarin is gesteld dat eenvormigheid op het vlak van de sociale zekerheid dient te worden nagestreefd en er geen discriminatie wordt gewenst, dat (volgens eiseres) er ongelijkheid is in het sociaal statuut van een postdoc binnen de EER; dat in verschillende lidstaten van de EER een postdoc als een beroepsactiviteit wordt beschouwd, al dan niet onderworpen aan de sociale zekerheid, en in België een postdoc (volgens eiseres, ten onrechte) wordt beschouwd als een stagiair-beursstudent en een postdoc fellow zichzelf moet verzekeren in het Belgisch nationaal systeem, terwijl dit op vrijwillige basis (alleszins voor de sector werkloosheidsverzekering) niet mogelijk is?

⁽¹⁾ PB 1971, L 149, blz. 2.

⁽²⁾ PB 1968, L 257, blz. 2.

Beroep, op 15 maart 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek

(Zaak C-99/02)

(2002/C 118/31)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 15 maart 2002 beroep ingesteld tegen Italiaanse Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door V. Di Bucci als gemachtigde.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat de Italiaanse Republiek, door niet binnen de gestelde termijn alle maatregelen te treffen die noodzakelijk zijn voor de terugvordering van de steun die onwettig en onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt is verklaard bij beschikking 2000/128/EG⁽¹⁾ van de Commissie van 11 mei 1999 betreffende de steun verleend door Italië voor maatregelen ten behoeve van de werkgelegenheid (kennisgeving op 4 juni 1999 geschied onder nummer C (1999) 1364, PB L 42 van 15.2.2000, blz. 1), en door de Commissie niet van die maatregelen in kennis te stellen, niet heeft voldaan aan de verplichtingen die op haar rusten krachtens de artikelen 3 en 4 van die beschikking en krachtens het EG-Verdrag;
- verweerster te veroordelen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De beschikking van de Commissie verplicht Italië tot het treffen van „alle nodige maatregelen om de reeds onwettig toegekende steun die niet voldoet aan de in de artikelen 1 en 2 genoemde voorwaarden, van de ontvangers terug te vorderen”.

Voorts dient Italië de Commissie binnen twee maanden na de bekendmaking van de beschikking in kennis te stellen van „de maatregelen (...) die het heeft getroffen om hieraan te voldoen”.

Bij het verstrijken van de gestelde termijn had de Italiaanse Republiek de Commissie nog niet in kennis gesteld van de maatregelen die zij had getroffen om de onwettig verleende steun terug te vorderen.

Tegen een beroep wegens niet-uitvoering van een beschikking waarbij terugvordering van steun wordt gelast, kan een lidstaat alleen aanvoeren dat die uitvoering absoluut onmogelijk is. Aan deze voorwaarde is in casu niet voldaan, aangezien de Italiaanse regering enkel wijst op de juridische, politieke of praktische problemen in verband met de tenuitvoerlegging van de beschikking, zonder tegen de ontvangers van de steun stappen te ondernemen om de steun terug te vorderen en zonder ter uitvoering van de beschikking andere maatregelen voor te stellen waarmee de gestelde moeilijkheden zouden kunnen worden overwonnen.

De Italiaanse autoriteiten hebben nooit gesteld dat uitvoering absoluut onmogelijk was en hebben evenmin officieel verzocht om verlenging van de termijn voor terugvordering, noch om opschorting van de tenuitvoerlegging van de beschikking. Evenmin hebben zij voorstellen gedaan voor andere wijzen van uitvoering van de beschikking, waarmee de gestelde moeilijkheden hadden kunnen worden overwonnen.

⁽¹⁾ PB L 42 van 15.2.2000, blz. 1.

Beroep, op 19 maart 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek

(Zaak C-101/02)

(2002/C 118/32)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 19 maart 2002 beroep tegen de Italiaanse Republiek ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door M. Patakia en A. Aresu als gemachtigden.

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

- vast te stellen dat de Italiaanse Republiek de verplichtingen die op haar rusten krachtens richtlijn 92/51/EEG⁽¹⁾ van de Raad van 18 juni 1992 betreffende een tweede algemeen stelsel van erkenning van beroepsopleidingen, ter aanvulling van richtlijn 89/48/EEG⁽²⁾, niet is nagekomen door de bepalingen van deze richtlijn niet uit te voeren met betrekking tot de beroepen van atleet, sportleraar, sport-technisch leider en atletiektrainer;
- de Italiaanse Republiek te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Uit de bepalingen van wet 91/81 blijkt duidelijk dat de beroepen atleet, sportleraar, sport-technisch leider en atletiektrainer in Italië gereguleerde beroepen zijn in de zin van richtlijn 92/51. Wanneer de bevoegde autoriteiten een aanvraag tot erkenning van de opleiding voor deze beroepen ontvangen, zijn zij dan ook verplicht, de aanvraag overeenkomstig de voorschriften van de richtlijn te onderzoeken.

Artikel 13 van wetsbesluit 319/94 stelt vast welke autoriteiten bevoegd zijn op het gebied van de erkenning van beroepsopleidingen en bepaalt sub a in het bijzonder, dat de minister belast met het toezicht op de beroepen bedoeld in artikel 2, sub a, overeenkomstig bijlage C bij dit besluit, bevoegd is zich uit te spreken over aanvragen tot erkenning. In deze bijlage wordt een aantal beroepen genoemd, alsmede een aantal ministeries die bevoegd zijn om zich uit te spreken over aanvragen tot erkenning van de bekwaamheden die voor deze beroepen vereist zijn. De enige beroepen in de sportsector die genoemd worden zijn echter skileraar, duiksportinstructeur, berggids en speleologiegids, terwijl de beroepen van atleet, sportleraar, sport-technisch leider en atletiektrainer niet worden genoemd.

De Commissie concludeert derhalve dat de Italiaanse regering richtlijn 92/51 ten aanzien van de genoemde beroepen niet heeft uitgevoerd.

⁽¹⁾ PB L 209 van 24 juli 1992, blz. 25.

⁽²⁾ PB L 19 van 24 januari 1989, blz. 16.

Beroep, op 20 maart 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek

(Zaak C-103/02)

(2002/C 118/33)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 20 maart 2002 beroep tegen de Italiaanse Republiek ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door R. Wainwright en R. Amorosi als gemachtigden.

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

- vast te stellen dat de Italiaanse Republiek de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens de artikelen 1, 9, 10 en 11 van richtlijn 75/442/EEG⁽¹⁾, zoals gewijzigd bij richtlijn 91/156/EEG⁽²⁾, en artikel 3 van richtlijn 91/689/EEG⁽³⁾, doordat zij is overgegaan tot de vaststelling van het besluit van 5 februari 1998 inzake de aanwijzing van ongevaarlijke afvalstoffen waarvoor de vereenvoudigde procedures voor nuttige toepassing ingevolge de artikelen 31 en 33 van besluit nr. 22 van 5 februari 1997 gelden, dat
 - A. in strijd met de artikelen 11, lid 1, eerste en tweede streepje, en 10 van richtlijn 75/442/EEG, zoals gewijzigd, het mogelijk maakt dat inrichtingen en ondernemingen die ongevaarlijke afvalstoffen nuttig toepassen, worden vrijgesteld van de vergunningplicht zonder dat daarvoor als voorwaarde wordt gesteld dat is voldaan aan de vereisten betreffende 1) vaststelling vooraf van de maximale hoeveelheid afvalstoffen, en 2) inachtneming van de voorwaarden van artikel 4 van richtlijn 75/442/EEG, zoals gewijzigd, met betrekking tot de hoeveelheden afvalstoffen die worden verwerkt door inrichtingen die van de vergunningplicht zijn vrijgesteld,
 - B. in strijd met artikel 11, lid 1, eerste streepje, van richtlijn 75/442/EEG, zoals gewijzigd, niet nauwkeurig de soorten afvalstoffen omschrijft waarvoor de vergunningvrijstelling geldt, en aldus, tevens in strijd met artikel 3 van richtlijn 91/689/EEG, in bepaalde gevallen door een gebrek aan duidelijkheid en nauwkeurigheid het mogelijk maakt dat inrichtingen en ondernemingen die bepaalde soorten gevaarlijke afvalstoffen nuttig toepassen, van de vergunningplicht worden vrijgesteld op basis van de minder strenge eisen die gelden voor ongevaarlijke afvalstoffen,

C. in strijd met de artikelen 9 en 11, juncto artikel 1, sub e en f, van richtlijn 75/442/EEG, zoals gewijzigd, alsook bijlagen IIA en IIB, zoals gewijzigd bij beschikking 96/650/EG⁽⁴⁾, bepaalde verwijderingsactiviteiten omschrijft als activiteiten van „milieuherstel”, waardoor het inrichtingen en ondernemingen die andere verwijderingshandelingen verrichten dan de verwijdering van de eigen afvalstoffen op de plaats van productie, mogelijk maakt om van de vergunningplicht te worden vrijgesteld alsof zij handelingen van nuttige toepassing verrichten;

— de Italiaanse Republiek te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

A. Vastlegging van de hoeveelheden

Het bezwaar van de Commissie betreft met name het feit dat artikel 7 van het besluit in zijn definitie van de in nuttige toepassing te verwerken maximumhoeveelheden afvalstoffen waarvoor vrijstelling van de in de artikelen 9 en 10 van de richtlijn gestelde vergunningplicht kan worden verleend, geen absolute maximumhoeveelheid noemt, die is vastgelegd per soort inrichting of onderneming, maar een relatieve maximumhoeveelheid, die varieert naar gelang van de jaarlijkse capaciteit van de inrichting waar de activiteit wordt verricht.

Doordat de maximumhoeveelheid afvalstoffen beneden welke de verwijdering of nuttige toepassing van de vergunningplicht kan worden vrijgesteld, niet tevoren is vastgelegd, kan elke onderneming of inrichting, ook indien zij enorme hoeveelheden afval verwerkt, vrijstelling verzoeken, hetgeen niet alleen de normale procedure in de praktijk volledig uitholt maar ook betekent dat onmogelijk is na te gaan of is voldaan aan de voorwaarden van artikel 11, lid 1, tweede streepje, juncto artikel 4, van de richtlijn.

B. Het niet dan wel onjuist aangeven voor welke soorten afvalstoffen de vergunningvrijstelling geldt

Wat de soorten afvalstoffen betreft waarvoor het ingevolge artikel 11, lid 1, eerste streepje, van de richtlijn is toegestaan vrijstelling van de vergunningplicht te verlenen, worden in bepaalde hoofdstukken van de technische voorschriften in de bijlagen 1 en 2 bij het Italiaanse besluit de soorten afvalstoffen dermate vaag omschreven dat bepaalde gevaarlijke afvalstoffen in de categorie ongevaarlijke afvalstoffen kunnen vallen, waardoor het voor inrichtingen en ondernemingen die die stoffen verwerken mogelijk wordt om van de vergunningplicht te worden ontheven doordat op hen de minder strenge criteria worden toegepast die voor ongevaarlijk stoffen gelden.

In andere gevallen zijn de omschrijvingen van de Europese Afvalcatalogus (EAC), vastgesteld bij beschikking 94/3/EG⁽⁵⁾ van de Commissie, niet genoemd (bijvoorbeeld voorschrift 5.9), of zij worden wel genoemd maar komen niet overeen met de definitie die in de hoofdstukken van de technische voorschriften wordt gehanteerd.

C. Handelingen van milieuherstel

De Commissie is voorts van mening dat handelingen van milieuherstel die in artikel 5 van het besluit worden gedefinieerd, in werkelijkheid verwijderingshandelingen zijn.

Aldus komen ondernemingen en inrichtingen die volgens artikel 5 van het Italiaanse besluit handelingen van milieuherstel verrichten die in werkelijkheid afvalverwijdering zijn, in aanmerking voor de vergunningvrijstelling krachtens artikel 9 van de richtlijn, buiten de grenzen die zijn vastgesteld voor ondernemingen en inrichtingen die afvalverwijderingshandelingen verrichten en alleen kunnen worden vrijgesteld indien zij op de plaats van productie hun eigen afvalstoffen verwijderen.

(1) PB L 194, 25.7.1975, blz. 39.

(2) PB L 78, 23.3.1991, blz. 32.

(3) PB L 377, 31.12.1996, blz. 20.

(4) PB L 135, 6.6.1996, blz. 32.

(5) PB L 5, 7.1.1994, blz. 15.

GERECHT VAN EERSTE AANLEG

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 7 februari 2002

in zaak T-187/94: Theresia Rudolph tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen⁽¹⁾

(„Beroep tot schadevergoeding — Niet-contractuele aansprakelijkheid — Melk — Extra heffing — Referentiehoeveelheid — Verordening (EG) nr. 2187/93 — Vergoeding van producenten — Stuiting van verjaring”)

(2002/C 118/34)

(Procestaal: Duits)

In zaak T-187/94, Theresia Rudolph, woonachtig te Rasdorf-Grüsselbach (Duitsland), vertegenwoordigd door B. Meisterernst, M. Düsing, D. Manstetten, F. Schulze en C.-H. Husemann, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen Raad van de Europese Unie (gemachtigde: A.-M. Colaert) en Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: D. Booß, M. Niejahr, H.-J. Rabe en M. Núñez-Müller), betreffende een beroep krachtens de artikelen 178 en 215, tweede alinea, EG-Verdrag (thans de artikelen 235 EG en 288, tweede alinea, EG), strekkende tot vergoeding van de schade die verzoekster heeft geleden omdat zij geen melk heeft kunnen leveren ingevolge verordening (EEG) nr. 857/84 van de Raad van 31 maart 1984 houdende algemene voorschriften voor de toepassing van de in artikel 5 quater van verordening (EEG) nr. 804/68 bedoelde heffing in de sector melk en zuivelproducten (PB L 90, blz. 13), zoals aangevuld bij verordening (EEG) nr. 1371/84 van de Commissie van 16 mei 1984 tot vaststelling van de nadere voorschriften voor de toepassing van de bij artikel 5 quater van verordening nr. 804/68 ingestelde extra heffing (PB L 132, blz. 11), heeft het Gerecht (Vierde kamer), samengesteld als volgt: P. Mengozzi, kamerpresident, V. Tiili en R. M. Moura Ramos, rechters; griffier: D. Christensen, administrateur, op 7 februari 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Verstaat dat verweerders gehouden zijn de schade te vergoeden die verzoekster heeft geleden ten gevolge van de toepassing van verordening (EEG) nr. 857/84 van de Raad van 31 maart 1984 houdende algemene voorschriften voor de toepassing van de in artikel 5 quater van verordening (EEG) nr. 804/68 bedoelde heffing in de sector melk en zuivelproducten, zoals aangevuld bij verordening (EEG) nr. 1371/84 van de Commissie van 16 mei 1984 tot vaststelling van de nadere voorschriften voor de toepassing van de bij artikel 5 quater van verordening nr. 804/68 ingestelde extra heffing, voorzover in deze verordeningen niet is voorzien in de toekenning van een referentiehoeveelheid aan producenten die in het door de betrokken lidstaat gekozen referentiejaar geen melk hadden geleverd krachtens een verbintenis als bedoeld in verordening (EEG) nr. 1078/77 van

de Raad van 17 mei 1977 tot invoering van een stelsel van premies voor het niet in de handel brengen van melk en zuivelproducten en voor de omschakeling van het melkveebestand.

- 2) Verstaat dat de periode waarover aan verzoekster vergoeding moet worden toegekend voor de schade die zij heeft geleden ten gevolge van de toepassing van verordening nr. 857/84, begint op 5 augustus 1987 en eindigt op 28 maart 1989.
- 3) Verstaat dat partijen binnen zes maanden na dit arrest de in gemeen overleg vastgestelde bedragen die moeten worden betaald, aan het Gerecht zullen overleggen.
- 4) Verstaat dat partijen, indien zij niet tot overeenstemming kunnen komen, binnen dezelfde termijn hun berekeningen aan het Gerecht zullen doen toekomen.
- 5) Houdt de beslissing omtrent de kosten aan.

⁽¹⁾ PB C 174 van 25.6.1994.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 7 februari 2002

in zaak T-199/94: Hans-Walter Gosch tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen⁽¹⁾

(„Beroep tot schadevergoeding — Niet-contractuele aansprakelijkheid — Melk — Extra heffing — Referentiehoeveelheid — Producent die verbintenis tot niet-levering is aangegaan — Niet-hervatting van productie na afloop van verbintenis”)

(2002/C 118/35)

(Procestaal: Duits)

In zaak T-199/94, Hans-Walter Gosch, woonachtig te Högersdorf (Duitsland), vertegenwoordigd door D. Hansen en S. Vieeregge, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: D. Booß, M. Niejahr en M. Núñez-Müller), betreffende een beroep krachtens de artikelen 178 en 215, tweede alinea, EG-Verdrag (thans de artikelen 235 EG en 288, tweede alinea, EG), strekkende tot vergoeding van de schade die verzoeker heeft geleden omdat hij geen melk heeft kunnen leveren ingevolge verordening (EEG) nr. 857/84 van de Raad van 31 maart 1984 houdende algemene voorschriften voor de toepassing van de in artikel 5 quater van verordening (EEG) nr. 804/68 bedoelde heffing in de sector melk en zuivelproducten (PB L 90, blz. 13), zoals aangevuld bij verordening

(EEG) nr. 1371/84 van de Commissie van 16 mei 1984 tot vaststelling van de nadere voorschriften voor de toepassing van de bij artikel 5 quater van verordening nr. 804/68 ingestelde extra heffing (PB L 132, blz. 11), heeft het Gerecht (Vierde kamer), samengesteld als volgt : P. Mengozzi, kamerpresident, V. Tiili en R. M. Moura Ramos, rechters; griffier: D. Christensen, administrateur, op 7 februari 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Verwerpt het beroep.
- 2) Verwijst verzoeker in de kosten.

(¹) PB C 218 van 6.8.1994.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 7 februari 2002

in zaak T-201/94: Erwin Kustermann tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(„Beroep tot schadevergoeding — Niet-contractuele aansprakelijkheid — Melk — Extra heffing — Referentiehoeveelheid — Verordening (EG) nr. 2187/93 — Vergoeding van producenten — Stuiting van verjaring”)

(2002/C 118/36)

(Procestaal: Duits)

In zaak T-201/94, Erwin Kustermann, woonachtig te Eggenhal (Duitsland), vertegenwoordigd door H.-P. Ried, Y. Schur en R. Brukhardt, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen Raad van de Europese Unie (gemachtigde: A.-M. Colaert) en Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: D. Booß, M. Niejahr, H.-J. Rabe en M. Núñez-Müller), betreffende een beroep krachtens de artikelen 178 en 215, tweede alinea, EG-Verdrag (thans de artikelen 235 EG en 288, tweede alinea, EG), strekkende tot vergoeding van de schade die verzoeker heeft geleden omdat hij geen melk heeft kunnen leveren ingevolge verordening (EEG) nr. 857/84 van de Raad van 31 maart 1984 houdende algemene voorschriften voor de toepassing van de in artikel 5 quater van verordening (EEG) nr. 804/68 bedoelde heffing in de sector melk en zuivelproducten (PB L 90, blz. 13), zoals aangevuld bij verordening (EEG) nr. 1371/84 van de Commissie van 16 mei 1984 tot vaststelling van de nadere voorschriften voor de toepassing van de bij artikel 5 quater van verordening nr. 804/68 ingestelde extra heffing (PB L 132, blz. 11), heeft het Gerecht (Vierde kamer), samengesteld als volgt: P. Mengozzi, kamerpresident, V. Tiili en R. M. Moura Ramos, rechters; griffier: D. Christensen, administrateur, op 7 februari 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Verstaat dat verweerders gehouden zijn de schade te vergoeden die verzoeker heeft geleden ten gevolge van de toepassing van verordening (EEG) nr. 857/84 van de Raad van 31 maart 1984 houdende algemene voorschriften voor de toepassing van de in artikel 5 quater van verordening nr. 804/68 bedoelde heffing in de sector melk en zuivelproducten, zoals aangevuld bij verordening (EEG) nr. 1371/84 van de Commissie van 16 mei 1984 tot vaststelling van de nadere voorschriften voor de toepassing van de bij artikel 5 quater van verordening (EEG) nr. 804/68 ingestelde extra heffing, voorzover in deze verordeningen niet is voorzien in de toekenning van een referentiehoeveelheid aan producenten die in het door de betrokken lidstaat gekozen referentiejaar geen melk hadden geleverd krachtens een verbintenis als bedoeld in verordening (EEG) nr. 1078/77 van de Raad van 17 mei 1977 tot invoering van een stelsel van premies voor het niet in de handel brengen van melk en zuivelproducten en voor de omschakeling van het melkveebestand.
- 2) Verstaat dat de periode waarover aan verzoeker vergoeding moet worden toegekend voor de schade die hij heeft geleden ten gevolge van de toepassing van verordening nr. 857/84, begint op 5 augustus 1987 en eindigt op 28 maart 1989.
- 3) Verstaat dat partijen binnen zes maanden na dit arrest de in gemeen overleg vastgestelde bedragen die moeten worden betaald, aan het Gerecht zullen overleggen.
- 4) Verstaat dat partijen, indien zij niet tot overeenstemming kunnen komen, binnen dezelfde termijn hun berekeningen aan het Gerecht zullen doen toekomen.
- 5) Houdt de beslissing omtrent de kosten aan.

(¹) PB C 218 van 6.8.1994.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 7 februari 2002

in zaak T-261/94: Bernhard Schulte tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(„Beroep tot schadevergoeding — Niet-contractuele aansprakelijkheid — Melk — Extra heffing — Referentiehoeveelheid — Verordening (EG) nr. 2187/93 — Vergoeding van producenten — Handeling van nationale autoriteiten — Verjaring”)

(2002/C 118/37)

(Procestaal: Duits)

In zaak T-261/94, Bernhard Schulte, woonachtig te Delbrück (Duitsland), vertegenwoordigd door R. Freise, advocaat, tegen Raad van de Europese Unie (gemachtigden: A.-M. Colaert en M. Núñez-Müller) en Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: D. Booß, M. Niejahr en M. Núñez-

Müller), betreffende een beroep krachtens de artikelen 178 en 215, tweede alinea, EG-Verdrag (thans de artikelen 235 EG en 288, tweede alinea, EG), strekkende tot vergoeding van de schade die verzoeker heeft geleden omdat hij geen melk heeft kunnen leveren ingevolge verordening (EEG) nr. 857/84 van de Raad van 31 maart 1984 houdende algemene voorschriften voor de toepassing van de in artikel 5 quater van verordening (EEG) nr. 804/68 bedoelde heffing in de sector melk en zuivelproducten (PB L 90, blz. 13), zoals aangevuld bij verordening (EEG) nr. 1371/84 van de Commissie van 16 mei 1984 tot vaststelling van de nadere voorschriften voor de toepassing van de bij artikel 5 quater van verordening nr. 804/68 ingestelde extra heffing (PB L 132, blz. 11), heeft het Gerecht (Vierde kamer), samengesteld als volgt: P. Mengozzi, kamerpresident, V. Tiili en R. M. Moura Ramos, rechters; griffier: D. Christensen, administrateur, op 7 februari 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) *Verwerpt het beroep.*
- 2) *Verwijst verzoeker in de kosten.*

(¹) PB C 304 van 29.10.1994.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 7 februari 2002

in zaak T-193/00: Bernard Felix tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(Ambtenaren — Algemeen vergelijkend onderzoek — Mondeling examen — Niet-plaatsing op reservelijst — Stabiliteit van samenstelling van jury — Talenkennis)

(2002/C 118/38)

(Procestaal: Frans)

In zaak T-193/00, Bernard Felix, ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Aarlen (België), vertegenwoordigd door J.-N. Louis en V. Peere, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: J. Currall), betreffende een beroep tot nietigverklaring van het besluit van de jury van vergelijkend onderzoek COM/A/12/98 waarbij aan verzoeker voor het mondeling examen van dat vergelijkend onderzoek een onvoldoende is gegeven, en hij niet op de reservelijst is geplaatst, heeft het Gerecht (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: J. D. Cooke, president, R. Garcia-Valdecasas en P. Lindh, rechters; griffier: J. Plingers, administrateur, op 7 februari 2002 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) *Verklaart het besluit van de jury van vergelijkend onderzoek COM/A/12/98 nietig voorzover het betrekking heeft op de beoordeling van het mondeling examen van verzoeker.*
- 2) *Verwijst de Commissie in de kosten.*

(¹) PB C 273 van 23.9.2000.

BESCHIKKING VAN DE PRESIDENT VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG

van 19 december 2001

in zaken T-195/01 R en T-207/01 R, regering van Gibraltar tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Kort geding — Steunmaatregelen van staten — Besluit tot inleiding van formele onderzoeksprocedure — Ontvankelijkheid — Fumus boni juris — Spoedeisendheid — Geen — Belangenafweging)

(2002/C 118/39)

(Procestaal: Engels)

In de zaken T-195/01 R en T-207/01 R, regering van Gibraltar, vertegenwoordigd door A. Sutton en M. Llamas, barristers, en W. Schuster, advocaat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: V. Di Bucci en R. Lyal), betreffende twee verzoeken om voorlopige maatregelen inzake de besluiten van de Commissie van 11 juli 2001, ter kennis gebracht van de regering van het Verenigd Koninkrijk bij brieven SG(2001)D/289755 en SG(2001)D/289757, tot inleiding van de procedure van artikel 88, lid 2, EG betreffende steun die de staat zou hebben verleend uit hoofde van respectievelijk de „exempt company legislation” en de „qualified company legislation” van Gibraltar, heeft de president van het Gerecht op 19 december 2001 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) *De verzoeken in kort geding worden afgewezen.*
- 2) *De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.*

Beroep, op 25 januari 2002 ingesteld door Giuseppe Atzeni en anderen tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-21/02)

(2002/C 118/40)

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 25 januari 2002 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door bovengenoemde verzoekers, vertegenwoordigd door G. Dore en F. Ciulli, advocaten.

Verzoekers concluderen dat het het Gerecht behage:

- krachtens artikel 230 EG beschikking 612/97 van de Commissie onwettig te verklaren en deze beschikking derhalve nietig te verklaren in haar geheel of, subsidiair, voorzover daarbij terugvordering van de door de Italiaanse staat aan verzoekers toegekende steun wordt gelast;
- verweerster te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De beschikking waartegen het onderhavige beroep is gericht, is dezelfde als die waartegen is opgekomen in zaak T-4/02, Erven Arca Delio e.a./Commissie⁽¹⁾.

Ter ondersteuning van hun vorderingen stellen verzoekers:

- Verweerster was niet bevoegd om de die beschikking te geven, omdat de mededingingsregels in beginsel niet van toepassing zijn op het gebied van de landbouw. Met betrekking tot de nadere bepalingen van verordening nr. 26/62 stellen zij dat er casu geen steun voor de productie van of de handel in landbouwproducten is verleend; het ging er slechts om landbouwbedrijven die volgens de regio Sardinië objectief gezien in een ongunstige situatie verkeerden, weer de nodige liquiditeiten te bezorgen. Bovendien wordt in die verordening bepaald dat de steunregeling alleen van toepassing is in samenhang met artikel 88, lid 1 en lid 3, eerste zin.

- De betrokken steun bestaat reeds sedert 1928. Welnu bij de vaststelling van de bestreden beschikking heeft de Commissie de procedure van artikel 88, lid 1, overgeslagen.
- Schending van de gemeenschapsregeling betreffende de verbetering van de doeltreffendheid van de landbouwstructuur, en van de „Communautaire kaderregeling voor reddings- en herstructureringssteun aan ondernemingen in moeilijkheden”.

Verder stellen verzoekers dat de motiveringsplicht niet is nagekomen.

⁽¹⁾ PB C 56 van 2 maart 2002, blz. 20.

Beroep, op 7 februari 2002 ingesteld door Michel Sautelet tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-25/02)

(2002/C 118/41)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 7 februari 2002 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door Michel Sautelet, wonende te Kirchberg (Groothertogdom Luxemburg), vertegenwoordigd door G. Bounéou, advocaat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het uitdrukkelijk genomen besluit nr. 39090 van 6 november 2001 waarbij de vergoeding voor verzoekers morele schade op 1 500 EUR is bepaald;
- verzoeker een bedrag van 12 384,68 EUR (hetgeen overeenkomt met 500 000 LUF) toe te kennen ter vergoeding van de morele schade die hij ten gevolge van de vertraging bij de opstelling van zijn beoordelingsrapport over de periode van 1.7.1997 tot 30.6.1999 heeft geleden;
- nietig te verklaren het uitdrukkelijk genomen besluit nr. 44024 van 15 november 2001 waarbij klacht nr. 497/01 van 31 oktober 2001, die op 5 november 2001 bij het secretariaat-generaal van de Commissie werd ingeschreven, niet-ontvankelijk is verklaard;

- verzoeker een bedrag van [24 789,35] EUR (hetgeen overeenkomt met 1 000 000 LUF) toe te kennen ter vergoeding van de morele schade die hij ten gevolge van de vertraging bij de opstelling van zijn beoordelingsrapporten over de perioden van 1.7.1993 tot 30.6.1995 en 1.7.1995 tot 30.6.1997 heeft geleden;
- verweerster te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker stelt dat hij morele schade heeft geleden ten gevolge van de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en de niet-nakoming van de loyaliteits- en samenwerkingsplicht bij de opstelling van zijn achtereenvolgende beoordelingsrapporten. Dat dit herhaaldelijk is gebeurd, wijst er volgens verzoeker op dat de Commissie zich niet bekreunt om de regels.

Beroep, op 4 februari 2002 ingesteld door Kronofrance SA tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-27/02)

(2002/C 118/42)

(Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 4 februari 2002 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Kronofrance SA, Sully sur Loire (Frankrijk), vertegenwoordigd door R. Nierer, advocaat.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de beschikking van de Commissie van 25 juli 2001 waarbij zij geen bezwaar maakt tegen toekenning van steun door de Bondsrepubliek Duitsland aan Glunz AG, nietig te verklaren,
- de Commissie in haar kosten en die van verzoekster te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster produceert onder meer spaanplaat en Oriented Strad Board (OSB). Het beroep is gericht tegen de op 28 november 2001 in PB C 333 gepubliceerde beslissing van de Commissie om geen bezwaar te maken tegen toekenning van steun (N 517/2000) aan Glunz AG. Deze steun bestaat uit een niet-terugbetaalbare subsidie ter hoogte van 46 201 868 euro en een investeringstoelage van 23 596 120 euro voor de bouw van een geïntegreerd houtverwerkingscentrum in Nettgau in het Land Sachsen-Anhalt in de Bondsrepubliek Duitsland.

Verzoekster betoogt:

De Commissie heeft zich niet volledig aan de richtlijnen respectievelijk de kaderregeling gehouden. Het gaat niet zozeer om toepassing van een multisectorale kaderregeling voor regionale steun als wel om herstructureringssteun. Ten onrechte heeft de Commissie bij de vaststelling van de mededingingsfactor voor de multisectorale kaderregeling spaanplaat en OSB-platen tot één gezamenlijke relevante markt gerekend, in plaats van die markten afzonderlijk te beoordelen. De jaargroei cijfers zijn onjuist geïnterpreteerd; het gaat om een absoluut krimpende productmarkt. Daarom bedraagt de mededingingsfactor overeenkomstig punt 3.10 van de multisectorale kaderregeling niet 1,00 maar 0,25. De spanplaatmarkt wordt door een vernietigende prijzenoorlog gekenmerkt. Deze prijzenoorlog wordt door nieuwe subsidiëring van nieuwe productieinstallaties onhoudbaar verscherpt.

De Commissie heeft haar beoordelingsvrijheid niet onderkend en bij de goedkeuring van de steun ten onrechte aangenomen, dat zij niet over manoeuvreerruimte beschikte. Het ongebruikt laten van deze beoordelingsvrijheid komt neer op misbruik van bevoegdheid.

Zou men aannemen dat de Commissie de multisectorale kaderregeling formeel correct heeft toegepast, dan valt nog te betwijfelen of deze regeling verenigbaar is met artikel 87 EG.

Door ondanks aanzienlijke moeilijkheden bij de beoordeling van de steun geen formele onderzoeksprocedure in te leiden en door bijna twaalf maanden over haar onderzoek te doen, heeft de Commissie inbreuk gemaakt op verordening nr. 659/1999 en artikel 88, lid 2, EG, en daarmee een wezenlijk processueel voorschrift en materiële rechtsregels geschonden.

Doordat geen formele onderzoeksprocedure is ingeleid is verzoekster en de lidstaten onrechtmatig de gelegenheid onthouden om deel te nemen aan de procedure. Dit is in strijd met het recht van verweer van verzoekster en inperkings van haar recht op hoor en wederhoor.

De beschikking is onvoldoende gemotiveerd.

Beroep, op 13 februari 2002 ingesteld door SA Global Electronic Finance Management tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-29/02)

(2002/C 118/43)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 13 februari 2002 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door SA Global Electronic Finance Management, vertegenwoordigd door M. E. Storme en A. Gobien, van het kantoor Keuleneer, Storme, Vanneste, Van Varenbergh, Verhelst, Brussel (België).

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- de Commissie te veroordelen tot betaling aan verzoekster van het equivalent in Euro van het bedrag van 40 693 Ecu;
- de poging van de Commissie om van verzoekster het bedrag van 273 516 Ecu in te vorderen, ongegrond te verklaren en de Commissie derhalve te gelasten een „credit nota” voor een bedrag van 273 516 Ecu te verstrekken;
- de Commissie in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Het onderhavige beroep, ingesteld krachtens een arbitragebeding in de zin van artikel 238 EG (ex artikel 181), strekt tot veroordeling van de Commissie, namens de Europese Gemeenschap, tot betaling aan verzoekster van het bedrag van 40 693 Ecu, ter zake van de uitvoering van een in het kader van het ESPRIT-programma gesloten overeenkomst ter stimulering van de ontwikkeling van financiële infrastructuur, systemen en transactiemechanismen voor de succesvolle groei van de elektronische handel in de Europese Unie. Het toepasselijke recht is Belgisch recht.

Tot staving van haar conclusies betoogt verzoekster het volgende:

- Zoals de Commissie gedurende de uitvoering van het project steeds te kennen heeft gegeven en in het evaluatieverslag is bevestigd, heeft zij haar contractuele opdracht correct uitgevoerd. Het bedrag van de door verzoekster bij de Commissie ingediende rekening was gerechtvaardigd en met documenten gestaafd. Er kunnen derhalve geen redenen zijn, dat de Commissie terugbetaling van enig bedrag vordert.

- Er is geen bewijs, dat de Commissie bedragen ten onrechte heeft betaald.
- De Commissie heeft de wijziging van haar standpunt over de aanvaarding van de projectkosten pas kenbaar gemaakt zes maanden na de voltooiing van het project en drie maanden na het evaluatierapport. Daardoor heeft verzoekster niet binnen een redelijke termijn bezwaar kunnen indienen.
- De Commissie heeft gehandeld in strijd met de algemene beginselen van bescherming van het gewettigd vertrouwen, eerlijke rechtsbedeling en uitvoering van een overeenkomst te goeder trouw.

Beroep, op 22 februari 2002 ingesteld door Ricosmos B.V. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-53/02)

(2002/C 118/44)

(Procestaal Nederlands)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 22 februari 2002 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door Ricosmos B.V., gevestigd te Delfzijl (Nederland), vertegenwoordigd door mr. Martijn Hendrik Fleers, mr. Michel Chatelin en mr. Pierre Metzler, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekende partij concludeert dat het het Gerecht behage:

- 1) de beschikking van de Commissie C(2001)3663 def. van 16 november 2001 in dossier REM 09/00 te vernietigen;
- 2) de Commissie in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster beschikt over diverse douanevergunningen waardoor zij communautair douanevervoer kan regelen. Zo regelde verzoekster verschillende transporten van sigaretten onder de regeling van extern communautair douanevervoer naar Tsjechië. Bij enkele van deze transporten uit 1994 bleek later gefraudeerd te zijn door derden.

In 1997 deed verzoekster een verzoek om kwijtschelding van de invoerrechten aan de Nederlandse douaneautoriteiten op basis van artikel 239 van Verordening 2913/92⁽¹⁾ aangezien verzoekster zelf niet bij de fraude betrokken was en zij bovendien alle mogelijke maatregelen genomen had om fraude te vermijden. Volgens verzoekster kon haar bij deze transporten dan ook geen frauduleuze handelingen of klaarblijkelijke nalatigheid verweten worden. De Nederlandse autoriteiten gaven dit verzoek door aan de Commissie overeenkomstig artikel 905 van Verordening 2454/93⁽²⁾. In de bestreden beschikking weigert de Commissie de kwijtschelding van de douanerechten.

Verzoekster roept vooreerst een schending in van artikel 907 van Verordening 2454/93. Volgens verzoekster werd de termijn van negen maanden voor het geven van de beschikking ten onrechte driemaal verlengd. Volgens verzoekster werden bovendien haar rechten van verdediging geschonden. Verzoekster voert aan dat zij niet werd geïnformeerd over het verloop van de procedure en met name de vragen van de Commissie aan de Nederlandse autoriteiten. Verder kreeg verzoekster aanvankelijk ook geen toegang tot het volledige dossier voor het maken van haar opmerkingen. De Commissie rekende de tijd die hiermee verstreek echter wel als termijnverlenging. Volgens verzoekster kon echter de termijn voor het nemen van een beslissing niet verlengd worden zolang zij niet op de hoogte was van de gestelde vragen en geen volledige toegang kreeg tot het dossier.

Verzoekster beroept zich verder op een schending van het beginsel van rechtszekerheid. Verzoekster voert aan dat zij op basis van artikel 907 van Verordening 2454/93 mocht aannemen dat na negen maanden een beschikking in haar voordeel was genomen, aangezien zij niet op de hoogte was van een eventuele verlenging van de termijn voorzien in dit artikel.

Verzoekster bestrijdt voorts de beslissing van de Commissie als zou verzoekster klaarblijkelijk nalatig zijn geweest. Verzoekster voert aan dat zijzelf geen rechtsregels heeft geschonden en ook handelde in overeenstemming met vaste gebruiken en de internationale handelspraktijk. Er zou ook geen oorzakelijk verband zijn tussen het optreden van verzoekster en de gepleegde fraude.

Verzoekster beroept zich tenslotte op een schending van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoekster voert aan dat de opgelegde heffing in ieder geval onevenredig is met eventuele nalatigheden vanwege haar.

⁽¹⁾ Verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek (Publicatieblad L 302 van 19.10.1992 blz. 1).

⁽²⁾ Verordening (EEG) nr. 2454/93 van de Commissie van 2 juli 1993 houdende vaststelling van enkele bepalingen ter uitvoering van Verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad tot vaststelling van het communautair douanewetboek (Publicatieblad L 253 van 11.10.1993 blz. 1).

Beroep, op 12 maart 2002 ingesteld door Organización de Productores de Túnidos Congelados tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-69/02)

(2002/C 118/45)

(Procestaal: Spaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 12 maart 2002 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Organización de Productores de Túnidos Congelados, gevestigd te Bermeo (Vizcaya, Spanje), vertegenwoordigd door R. García-Gallardo Gil-Fournier en J. Guillén Carrau.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- het beroep ontvankelijk te verklaren;
- nietig te verklaren de handeling waartegen het beroep is gericht, waarbij de Commissie van de Europese Gemeenschappen de hoeveelheden die in aanmerking komen voor een compenserende vergoeding aan OPTUC heeft verminderd, te weten artikel 2, lid 2, van en de bijlage bij verordening (EG) nr. 2496/2001 van de Commissie van 19 december 2001 betreffende de toekenning van de compenserende vergoeding aan de producentenorganisaties voor in de periode van 1 januari tot en met 31 maart 2001 aan de verwerkende industrie geleverde tonijn⁽¹⁾;
- elke andere maatregel te gelasten die het Gerecht passend acht om te bewerkstelligen dat de Commissie voldoet aan haar uit artikel 233 EG voortvloeiende verplichtingen en in concreto, dat zij de situatie opnieuw onderzoekt;
- de Commissie van de Europese Gemeenschappen te veroordelen tot betaling van alle kosten van het geding aan verzoekster.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster is een Spaanse producentenorganisatie (Organización de Productores de Túnidos Congelados), die bij het Gerecht beroep heeft ingesteld tot nietigverklaring van een reeks verordeningen van de Commissie tot vaststelling van de compenserende vergoedingen aan de producentenorganisaties voor in driemaandelijkse perioden tussen 1 juli 1999 en 31 december 2000⁽²⁾ aan de verwerkende industrie in de Gemeenschap geleverde tonijn, en die in de onderhavige zaak beroep instelt tot nietigverklaring van de verordening betreffende de periode van 1 januari tot 31 maart 2001.

De middelen en voornaamste argumenten komen overeen met die in zaak T-142/01⁽³⁾.

⁽¹⁾ PB L 337, blz. 25.

⁽²⁾ Zaken T-142/01 en T-283/01.

⁽³⁾ PB C 245, blz. 28.

Beroep, op 18 maart 2002 ingesteld door Schneider Electric S.A. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-77/02)

(2002/C 118/46)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 18 maart 2002 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door Schneider Electric S.A., gevestigd te Rueil-Malmaison (Frankrijk), vertegenwoordigd door A. Winckler en E. de la Serre, advocaten.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de beschikking van 30 januari 2002 waarbij de Commissie op grond van artikel 8, lid 4, van verordening (EEG) nr. 4064/89 van de Raad een scheiding van ondernemingen heeft gelast (zaak nr. COMP/M.2283 — Schneider/Legrand) volledig en, subsidiair, ten dele nietig te verklaren;

- elke andere maatregel te gelasten die het Gerecht zal vermenen te behoren;
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster is de moedervennootschap van een groep die zich bezighoudt met de productie en de verkoop van producten en systemen in de sectoren energiedistributie, industriële besturing en automatisering. Op 16 februari 2001 heeft zij de Commissie formeel laten weten dat zij van plan is te fuseren met Legrand, de moedervennootschap van een groep die zich bezighoudt met de productie en de verkoop van electrotechnisch installatiemateriaal in laagspanning.

De Commissie heeft deze concentratie onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt verklaard. Verzoekster heeft een beroep tot nietigverklaring van deze beschikking ingesteld (zaak T-310/01; mededeling gepubliceerd in PB C 56 van 2.3.2002, blz. 15). Vervolgens heeft de Commissie verzoekster op grond van artikel 8, lid 4, van verordening (EEG) nr. 4064/89 van de Raad⁽¹⁾ gelast, Legrand af te stoten. Met het onderhavige beroep wordt opgekomen tegen deze laatste beschikking.

Verzoekster merkt allereerst op dat de beschikking waarbij de concentratie onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt is verklaard, haars inziens nietig moet worden verklaard. Aangezien de beschikking waartegen in de onderhavige zaak wordt opgekomen, het rechtstreekse gevolg is van de eerste beschikking, heeft de onwettigheid van de eerste beschikking de onwettigheid van de latere beschikking tot gevolg.

Verder wijst verzoekster erop dat de omstreden beschikking tot gevolg heeft dat haar rechtmatige eigendomsrechten worden ontnomen.

Ter ondersteuning van haar beroep stelt verzoekster allereerst schending van haar recht van toegang tot de stukken en van haar recht om nuttig te worden gehoord. Verder is zij van mening dat in het rapport van de raadadviseur-auditeur niet is onderzocht of de rechten van de verdediging tijdens de gehele procedure zijn geëerbiedigd. Daarenboven stelt verzoekster niet-nakoming van de motiveringsplicht.

Verzoekster stelt tevens schending van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Volgens haar staat er geen daadwerkelijk beroep in volle omvang open tegen de beschikkingen van de Commissie inzake toezicht op concentraties van ondernemingen. De Commissie dient het beginsel van onpartijdigheid derhalve zelf ten volle in acht moeten nemen. Daartoe dienen het onderzoek en de beslissing volgens verzoekster aan verschillende personen of organen te worden toevertrouwd, hetgeen in casu niet het geval was.

Verder stelt verzoekster schending van het algemene beginsel van gemeenschapsrecht dat voor eenieder wiens rechten zijn geschonden, een daadwerkelijk beroep moet openstaan. Volgens verzoekster schaaft de omstreden beschikking het beroep dat verzoekster heeft ingesteld tegen de beschikking waarbij de concentratie onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt is verklaard. De eventuele nietigverklaring van die beschikking zal veel van haar nuttig effect verliezen ten gevolge van de beschikking waartegen in het onderhavige beroep wordt opgekomen. De omstreden beschikking schendt daardoor ook het beginsel van behoorlijk bestuur daar zij verzoekster verplicht een nieuw beroep in te stellen om het nuttig effect van het eerste beroep veilig te stellen.

Verder stelt verzoekster dat de Commissie haar territoriale bevoegdheid heeft overschreden bij bepaalde voorwaarden die zij voor de scheiding heeft gesteld. De Commissie heeft ook artikel 8, lid 4, van verordening nr. 4064/89 niet in acht genomen. Volgens verzoekster legt dit artikel de Commissie de verplichting op, een daadwerkelijke mededinging te herstellen, de niet de concurrenten weer op de betrokken markt te installeren, zoals bij de omstreden beschikking is gebeurd. Ten slotte heeft de Commissie in die beschikking het algemene evenredigheidsbeginsel niet in acht genomen en kennelijke beoordelingsfouten gemaakt.

(¹) Verordening (EEG) nr. 4064/89 van de Raad van 21 december 1989 betreffende de controle op concentraties van ondernemingen (PB L 375, 30 december 1989, blz. 1) (Rectificatie: PB 1990, L 257, blz. 13).

Beroep, op 20 maart 2002 ingesteld door Jan Pflugradt tegen Europese Centrale Bank

(Zaak T-83/02)

(2002/C 118/47)

(Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 20 maart 2002 beroep tegen Europese Centrale Bank ingesteld door Jan Pflugradt, wonende te Frankfurt am Main (Duitsland), vertegenwoordigd door N. Pflüger, advocaat.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- de in de brief van 28 februari 2002 vervatte berisping nietig te verklaren;
- verweerster te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker, personeelslid van verweerster, stelt ter ondersteuning van zijn beroep dat de litigieuze berisping nietig is omdat zij berust op onjuiste feitelijke beweringen en op ongegronde verwijten. Verzoekers gedrag vormt geen voortdurende tekortkoming en verzoeker is zijn contractuele verplichtingen nagekomen.

Bovendien staat de zorgplicht van de werkgever eraan in de weg dat verweerster bepaalde feiten ter rechtvaardiging van de litigieuze berisping aanvoert. Van de werkgever mag worden verwacht dat hij feiten die hij ter rechtvaardiging van voor de werknemer nadelige maatregelen wil aanvoeren, onverwijld aan deze laatste mededeelt. Bovendien schendt verweerster de Europese bepalingen inzake gegevensbescherming.